ČESKÁ LINKA

ČASOPIS SPOLKU KRAJANŮ A PŘÁTEL ČESKÉ REPUBLIKY
RIVISTA DELL‘ ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA

ročník 2010

SPOLEK KRAJANŮ A PŘÁTEL ČESKÉ REPUBLIKY

ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA

201 29 Milano – Via G. B. Morgagni, 20 – Tel.: + 39 339 1289631 – e-mail: czassoc@tiscali.it -http://czassoc-milano.jimdo.com/

ČESKÁ LINKA JE ČASOPISEM SPOLKU KRAJANŮ A PŘÁTEL ČESKÉ REPUBLIKY, KTERÝ BYL USTANOVEN DNE 6. KVĚTNA 1994 V MILÁNĚ.

ČESKÁ LINKA - RIVISTA DELL'ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA COSTITUITA A MILANO IL 6 MAGGIO 1994.

ČESKÁ LINKA

ŠÉFREDAKTORKA : Eva Martínková - evamartinkova@hotmail.com
GRAFICKÁ ÚPRAVA: Marta Zahrádková - www.egnerdesign.com ; info@egnerdesign.com

Děkujeme srdečně všem, kteří spolupracovali na tomto čísle:
Un grazie molto affettuoso a quanti hanno collaborato a questo numero:

Marie Bartošová, Lucie Ferretti, Vlasta Fesslová Jana Horáková, Pavla Kucerová Paolella, Kateřina Lukášová, Libuše Lukášová, Růžena Růžičková Sanicola, Zuzana Šimunková, Pavla Suchánková, Mariuccia Vezzoli, Alessandro Vitale
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.
Přetiskování materiálů, článků, jakož i zveřejňování fotografií a kreseb pouze se souhlasem redakce.

Titulní strana (z leva) *Copertina (da sinistra)*

Tančící dům, jinak také Ginger and Fred, dokončený roku 1996, dům navrhl Vlado Milunić spolu s Frankem O. Gehrym
Unikátní fasáda stanice metra Střížkov Praha, arch. Patrik Kotas, vítězný projekt Steel Design Awards
Český pavilon Expo 2010 Shanghai, zrealizovaný týmem vedeným Ing. arch. Jaromírem Švarcem
Kostel svatého Václava, 1929–1930 podle projektu architekta Josefa Gočára. Čechovo náměstí v Praze-Vršovicích
Palác Adria, 1923-1924 a byl postaven ve stylu rondokubizmu podle návrhu arch. Josefa Zasche
Přečerpávací vodní elektrárma Dlouhé Stráně se v roce 2005 stala největším Divem ČR a stanula tak mezi nejvýznamnějšími českými památkami
Mariánský most v Usti nad Labem, získal v r.1999 Cenu Evropské asociace ocelových konstrukcí – ECCS
Rejnok, koncertní síň pro České Budějovice, navrhl architekt Jan Kaplický se svým týmem Future Systems.
Ještěd (1012 m.n.m.) s věží vysokou 90 m podle návrhu architekta Karla Hubáčka. V roce 1969 obdržela Perretovu cenu Mezinárodní unie architektů.
Bruselský pavilon EXPO 58, Letenské sady, Praha

Milí členové, vážení přátelé,

jako již tradičně, více než deset let, i v roce 2010 Vám přinášíme další vydání časopisu Spolku krajanů a přátel České republiky v Milánu. Věříme, že i tentokrát najdete na následujících stránkách nejen zajímavé čtení, ale i důležité informace. V letošním roce jsme měli několik příležitostí k vzájemnému setkání a přivítali jsme mezi námi mnoho nových přátel. Jsme rádi, že se naše iniciativivy setkávají s vaším zájmem a doufáme, že se naše činnost bude i nadále úspěšně rozvíjet.
Na jaře jsme s velkým potěšením přijali zprávu, že po dvouleté přestávce bude obnoveno konzulární zastoupení České republiky v Milánu.
Honorární konzulární úřady jsou zřizovány vládou ve městech významných pro mezinárodní vztahy. Mezi kompetence honorárního konzula patří, v souladu s Vídeňskou úmluvou o konzulárních stycích 24.dubna 1963, nejen ochrana práva a zájmů osob (právnických i fyzických), ale i podpora rozvoje obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých vztahů mezi státem, který prezentují a zemí působnosti.

Prezident Václav Klaus jmenoval honorárního konzula pro konzulární obvod Lombardie, Piemont a Valle d'Aosta 14. března 2009 a italská vláda potvrdila toto jmenování 25. února 2010. Honorární konzul České Republiky v Milánu pan Giorgio Franco Aletti, ročník 1952, má manželku Valerii a tři děti: Francescu, Marca a Ludovicu. Vystudoval milánskou Univerzitu Bocconi, kde také do roku 1991 přednášel. Žije a pracuje v Milánu. Od začátku své činnosti projevil pan konzul zájem o práci našeho spolku, připravuje společně s námi řadu projektů a podporuje nás především ve stycích s milánskými institucemi. Se zástupci českých rodin se v prosinci zúčastnil oslav svátku Sv. Ambrože kde byl jménem našeho spolku předán kardinálu Tettamanzimu malý dárek, který připomněl přítomnost české komunity v Milánu. Na příští rok připravujeme společně, mimo jiné, sérii tematických setkání věnovaných specifickým zájmům českých občanů v Milánu.

Honorární konzulární úřad byl otevřen v květnu 2010 v Milánu, v budově Českého domu - via Morgagni 20, na adrese, kterou milánští Češi dobře znají a kde už sídlí i další státní úřady České republiky: CzechTourism, organizace zřízená Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky za účelem propagace ČR jako atraktivní turistické destinace a CzechTrade, vládní agentura podporující mezinárodní obchod.

V měsíci červnu se tam z Říma přestěhovalo také České centrum, které je součástí sítě Českých center, příspěvkové organizace Ministerstva zahraničních věcí ČR a pokračuje zde ve svých aktivitách. Podobných center je celkem 24 v 21 zemích světa. Přinášejí do zahraničí to nejlepší z české kultury a vzdělávání, organizují koncerty, výstavy, literární večery, promítání filmů. Máme radost, že naše vzájemná spolupráce, která začala listopadovou vernisáží výstavy, pokračuje a připravujeme další společné kulturní akce.

Cari soci, gentili amici

come è ormai tradizione da oltre 10 anni, anche nel 2010 vi presentiamo un'altra edizione della rivista dell'Associazione dei Connazionale e degli Amici della Repubblica Ceca a Milano. Speriamo che nelle prossime pagine possiate trovare non solo la lettura interessante, ma anche informazioni utili. Quest'anno abbiamo avuto numerose occasioni per incontrarci e abbiamo accolto tra noi molti nuovi amici. Siamo lieti che le nostre iniziative sono di vostro interesse e ci auguriamo che il nostro lavoro si sviluppi anche in futuro. In primavera abbiamo accolto con piacere la notizia della riapertura della rappresentanza consolare ceca a Milano.
I consolati retti da un Console Onorario vengono istituiti nelle città particolarmente importanti per i rapporti internazionali. Nelle competenze del Console Onorario, in conformità alle disposizioni della Convenzione di Vienna sulle relazioni consolari del 24 aprile 1963, rientrano non solo la tutela dei diritti e degli interessi delle persone (giuridiche e fisiche) ma anche contribuzione allo sviluppo dei rapporti commerciali, economici, culturali e scientifici tra lo stato rappresentato e quello di residenza.
Il Presidente Vaclav Klaus ha nominato Console Onorario con competenza per le Regioni Lombardia, Piemonte e Valle d'Aosta il 14. Marzo 2009 e il Governo italiano ha acconsentito a questa nomina con l'exequatur del 25 febbraio 2010. S.E. Console Onorario della Repubblica Ceca a Milano Dott. Giorgio Franco Aletti, classe 1952, è sposato con Valeria, ha tre figli: Francesca, Marco e Ludovica. Laureato all'Università Luigi Bocconi di Milano, dove ha insegnato sino al 1991, è dottore commercialista. Vive e lavora a Milano. Sin dall'inizio ha espresso l'interesse per la nostra attività, ci sta dando un importante sostegno soprattutto nei rapporti con le istituzioni milanesi e sta preparando con noi una serie di iniziative da realizzare. A dicembre i rappresentanti delle famiglie ceche hanno partecipato alle Celebrazioni Ambrosiane e hanno portato i doni al Cardinale Tettamanzi a nome dell'Associazione. È stato un dono semplice, ma segno significativo della presenza a Milano del Popolo Ceco. Per l'anno prossimo stiamo preparando, ad esempio, una serie di incontri tematici che affrontano gli interessi dei cittadini Cechi a Milano.

Gli uffici Consolari sono stati aperti a maggio presso "Czech hous" in Via Morgagni 20 a Milano, l'indirizzo ben conosciuto ai cittadini cechi, dove, oltre al Consolato, svolgono la loro attività da tempo altre istituzioni di rappresentanza della Repubblica Ceca come Czech Tourism, l'ente Nazionale Ceco per la promozione del turismo e CzechTrade l'Agenzia governativa ceca per il Commercio Estero.

A giugno si è trasferito da Roma l´Istituto Culturale Ceco che fa parte della rete degli Istituti Culturali Cechi, un´organizzazione sovvenzionata dal Ministero degli Affari Esteri della Repubblica Ceca presente in 21 paesi con 24 Centri con il compito di presentare all'estero il meglio della cultura ceca organizzando mostre, concerti, presentazioni di libri e proiezioni di film. Ci fa piacere che la nostra collaborazione, iniziata con la mostra di novembre, continua e stiamo già preparando insieme altri eventi culturali.

Pozdrav pana honorálního konzula

Milí přátelé,

jsem velice poctěn funkcí, kterou jsem byl pověřen. Poté, co jste měli tak výborného Generálního konzula, jakým byl pan Karel Beran, který mi na štěstí pomohl vžít se do této role, kterou jsem neznal a kterou bych bych nikdy nevěřil, že budu zastávat, máte nyní aktivního konzula, Itala.

Na rozdíl od práce konzula z povolání, moje funkce je rize čestná a já jsem velmi rád, že mohu sloužit českému národu. Věřím, že pokud existuje kvalitní program užitečný pro všechny, jeho ekonomické hledisko ztrácí na důležitosti.

Pomalu se učím poznávat a milovat vaši zem a váš národ, který má tradice a kořeny hluboko v srdci naší krásné Evropy, jeho rozhodnost a tvůrčí sílu v práci, jeho boj za obranu svobody, toho největšího daru, který je třeba chránit. V tomto se mohou od českého národa mnoho učit všichni, kteří zapomínají, že svoboda byla draze vykoupena, a že svoboda není jen právo, ale i povinnost bránit ji.

Při našich cestách po České republice jsme spolu s mojí manželkou Valerií měli příležitost ocenit srdečná přijetí, krásy přírody a osobitost i těch nejmenších míst. Česká republika není jen Praha, ale dvanáct krásných krajů, které my Italové málo známe, plných fascinujících hradů a zámků, ale i míst významných pro křestanské kořeny Evropy, jako je Velehrad, srdce kultu Cyrila a Metoděje, ochránců Evropy. V příštích letech budeme pokračovat v poznávání dalších koutů vaší země.

Konzulární úřad v Milánu vyžaduje vysoké pracovní nasazení. Během těchto několika málo měsíců jsem si uvědomil jak moc je zde třeba udělat, a to nejen jako služby pro české občany, ale i v oblasti oživení ekonomických, turistických a kulturních vztahů mezi Českou republikou a Itálií. Veřím, že v tomto budu moci spolupracovat s dalšími institucemi přítomnými v Českém domě a otevřeme toto sídlo početným iniciativám, které budou příležitostí stále více poznávat ohromný potenciál, který nabízí Česká republika.

Jako jedna z prvních věcí o kterou se snažím je podporovat váš krajanský spolek. Přál bych si, aby ještě více posílil a mohl i nadále realizovat projekty zajímavé pro všechny. Osobně mám jeden sen: českou školu, kde by se vyučovala převážně hudba. Potřebuji rady a pomoc Vás všech, máte- li nápady a návrhy, rád bych je znal. Přeji si, abychom společně, přátelsky a usilovně pracovali na realizaci našich cílů.

Giorgio Franco Aletti

Carissimi amici,

mi sento molto onorato dell'incarico che mi è stato affidato. Dopo aver avuto un bravissimo Console Generale come Karel Beran, che fortunatamente mi ha aiutato a calarmi in un ruolo che non conoscevo e mai avrei pensato di ricoprire ora avete un Console Italiano, onorario ma sicuramente attivo.

A differenza del lavoro di Console di carriera il mio è un servizio onorario ed io sono infinitamente orgoglioso di poter servire il Popolo Ceco. Credo che ci sia un bel progetto da realizzare e l'aspetto economico ha un ruolo meno importante se si guarda all'utile del bene comune.

Sto imparando a conoscere e amare la Vostra Nazione e il suo Popolo pieno di tradizioni e radici profondamente inserite nel cuore della nostra bella Europa, la sua determinazione e creatività nel lavoro, la sua lotta per la difesa della libertà, ossia il più grande dono che Dio ci ha fatto e che va salvaguardato. In questo il Popolo Ceco ha molto da insegnare a tutti coloro che dimenticano che a caro prezzo hanno ricevuto la libertà e che questa non è un diritto, ma un dovere difenderla.

Viaggiando per la Repubblica Ceca con mia moglie Valeria ho potuto apprezzare l'accoglienza, la bellezza della natura, delle città, anche di quelle più piccole. La Repubblica Ceca non è solo Praga, ma dodici bellissime Regioni a noi italiani poco conosciute, ricche di castelli incantati e luoghi significativi anche per le radici cristiane dell'Europa, come Velehrad, cuore del culto a Cirillo e Metodio, patroni dell'Europa. Ogni anno aggiungeremo un tassello alla nostra conoscenza di Vostro paese.

Milano è una sede molto impegnativa. In questi pochi mesi mi sono reso conto di quanto ci sia da fare, non solo come servizio ai cittadini, ma anche per sviluppare le varie opportunità di rilancio economico, turistico e culturale tra la Repubblica Ceca e l'Italia. Qui spero di poter collaborare con gli altri enti accolti nella "Casa Ceca" e aprirla a numerose iniziative per far conoscere sempre di più le grandi potenzialità della Repubblica Ceca.

Uno dei miei primi impegni è verso la Vostra Associazione: vorrei si rafforzasse e potesse realizzare le attività utili alla comunità. Personalmente ho un sogno: una scuola ceca, dove si insegni soprattutto la musica. Ho bisogno dei consigli e dell'aiuto di tutti, se avete idee e progetti, vorrei conoscerle. Desidero lavorare insieme con amicizia, serenità e impegno per trasformare in realtà le nostre idee.

Giorgio Franco Aletti

Výstava

“TVÁŘE POLÍBENÉ MŮZOU“

Ve spolupráci s Českým centrem připravil Spolek krajanů a přátel České republiky ve dnech 10.11. – 4.12. výstavu portrétů významných českých a italských osobností, které vytvořil technikou barevného linorytu český grafik Pavel Piekar. Mimo jiné jsme měli možnost shlédnout portrét K.H.Máchy, F.Bílka a O.Březiny, z italských umělců G.Pucciniho a Ovidia.

Pro ty, kteří neměli možnost prohlédnout si výstavu uvádíme popisku k portrétu z pozvánky:
Tomáš Josef kardinál Špidlík, barevný linoryt, 2008
(1919–2010) duchovní se silným vztahem k umění. Od roku 1946 žil mimo hranice své vlasti, od roku 1951 v Římě. Proslul jako odborník na východní spiritualitu a teologii. Spoluzakladatel duchovního Centra Ezio Aletti v Římě, kde je v současné době činná mozaiková dílna. Pavel Piekar vzpomíná: „Měl jsem možnost jej dvakrát navštívit a portrétovat ho. Přijímal mě vždy jako mladého chlapce (v té době mu bylo 89 let) a byl překvapen tím, že mi bude 50 let. Toto datum humorně, podobně jako jiné věci, komentoval slovy: ‚To je věk, kdy by už bylo potřeba něco pořádného udělat.‘“

Ze slov autora:
Vystavuji na italské půdě, která je proslavená svojí tradicí po celém světě a vystavuji portréty lidí i ze současnosti, kteří svoji tvorbou i postoji tradici respektovali, ctili a vědomě na ni navazovali. V dnešní době stálé recyklovaných konceptuálních schválností je důležité si tuto historickou kontinuitu v umění připomínat, žít a tvořit s jejím vědomím.

Z eseje T. S. Eliota: „Žádný básník, žádný umělec, ať už pracuje v jakémkoli oboru, nenabude úplného významu sám o sobě. Jeho význam a hodnota spočívají v jeho vztahu k mrtvým básníkům a umělcům. Samotného ho ocenit nelze.“
Proto tuto moji výstavu přijměte jako poctu tvůrcům minulosti a přítomnosti. Tvůrcům, kteří spoluvytvořili duchovní prostor, jenž si generace minulosti byly schopny předat a který, jak pevně doufám, stále přetrvává.

Pavel Piekar

Pavel Piekar

Narozen roku 1960 v Ostravě, od tří do dvaceti let žil v Táboře, poté v Praze, kde absolvoval ČVUT. Soukromá výtvarná školení získal u doc. Bohuslava Kutila a manželů Hladíkových. Již 15 let pracuje v Národní galerii ve Šternberském paláci. Připravil již 58 samostatných a podílel se 45 společných výstavách. Realisticky zobrazuje skutečnost v kresbách a barevných tuších, které převádí do techniky barevného linorytu. S technikou linorytu systematicky pracuje od roku 1983. Výsledná grafika vzniká podle přesné kresby, ze které se kopírují jednotlivé desky - barvy následného soutisku. Podle obtížnosti tématu se počet jednotlivých barev pohybuje mezi 5 až 30 - každá barva má svojí vlastní desku. Tiskne autorsky, v malých nákladech, barevné odstíny jednotlivých desek vznikají mícháním tiskařských a olejových barev.

Mostra

„ VOLTI BACIATI DALLA MUSA “

Dal 10 novembre al 4 dicembre è stata presenta, in collaborazione con l'Istituto Culturale, una mostra di ritratti dei importanti personaggi cechi ed italiani, creati con la tecnica di linoleografia cromatica da artista ceco Pavel Piekar.

Per coloro che non hanno potuto visitare la mostra riportiamo le descrizione del ritratto di Cardinale Tomas Josef Spidlik.

Cardinale Tomas Josef Spidlik, lineografia cromatica, 2008
(1919–2010) ecclesiastico, con un forte interesse per l'arte. Dal 1946, ha vissuto fuori della loro patria e dal 1951 a Roma. Conosciuto come un esperto di spiritualità orientale e di teologia. Co-fondatore di Centro Ezio Aletti a Roma, dove si trova attualmente un'importante laboratorio di mosaico. Pavel Piekar ricorda: "Ho avuto due volte l'occasione di visitarlo per fare il suo ritratto. Mi ha sempre considerato un ragazzino (all'epoca aveva 89 anni) ed è stato sorpreso dal fatto che io avevo quasi 50 anni. La mia età ha commentato, come tante altre cose, co il suo spirito: "Questa è l'età alla qualle ci vorebbe fare qualche cosa di serio'".

Piekar Pavel

Nato a Ostrava nel 1960. Per alcuni anni ha vissuto a Tábor e poi a Praga dove nel 1983 ha completato gli studi all'Università tecnica. Privatamente ha perfezionato gli studi con il doc. Kutil e con i coniugi Hladík. Dal 1983 usa la tecnica di linoleografia colorata e non, disegno a matita, inchiostro di China nero e colorato. Da 15 anni lavora come tecnico alla Galleria Nazionale a Praga.

Ha partecipato a 45 mostre collettive e ha organizzato 58 mostre personali. Le sue opere sono esposte nelle seguenti istituzioni: Museo d'arte ed industria a Praga, Museo degli Ussiti a Tábor, Galleria Klatovy/Klenová, Monumento della scrittura nazionale a Praga (Památník národního písemnictví, Praha), Museo d'Arte a Olomouc e Centre culturel Bochamp in Francia.

Piekar nei suoi disegni e nelle grafiche ricerca il massimo realismo espresso nella tecnica di linoleografia colorata. La grafica finale è il risultato di una procedura complicata: ogni colore ha la sua tavola, da 5 a 30 colori o sfumature, secondo la difficoltà del tema.

Pavel Piekar è uno dei più importanti rappresentanti di linoleografia cromatica. Ha scelto questa tecnica perché meglio di altre permette di capire l'illusione sensuale della realtà, cogliendone l'inspiegabile misura dell'atmosfera dell'ambiente, che si tratti di panni stesi al sole o di concerti di musica classica. Note di rapporti personali e familiari con luoghi e persone, spontaneità emotiva e sincerità sono il vero pregio dell'opera dell'artista. Insieme alle vedute paesaggistiche appartengono ai fogli grafici più notevoli le scene figurali ed i ritratti immaginari, risultati di montaggi di quadri contrastanti, tramite i quali l'autore comunica contemporanea sensazione della vita...

Iva Knobloch-Janáková

Una Mostra eccezionale: “dal 27000 A.C. antenate di Venere”

Durante la visita guidata organizzata per i membri della nostra Associazione abbiamo avuto un’eccezionale occasione di ammirare a Milano i reperti archeologici provenienti dalla Repubblica Ceca. La Sala Sforzesca del Castello Sforzesco è stata suggestiva cornice, dal 5 dicembre 2009 al 28 febbraio 2010, della mostra archeologica “dal 27000 a.C. Antenate di Venere”.

L’evento raccontava, attraverso reperti straordinari e per la maggior parte inediti, quali l’originale della famosa “Venere” paleolitica di Dolní Věstonice (27000 a.C. ca), i primordi dell’arte figurativa europea permettendoci di cogliere i tratti essenziali del pensiero e dei miti di un periodo che, con le prime società agricole stanziali, rivoluzionò la condizione umana ponendo le fondamenta della nostra civiltà.

Le emozionanti “veneri” preistoriche, filo conduttore della mostra, e gli oltre centocinquanta manufatti esposti ci guidavano in uno sviluppo cronologico che va dalla “Venere“ di Dolní Věstonice e dalle statuette di animali dei cacciatori di mammut all’impressionante e raffinato vasellame dipinto fino alla monumentale figura femminile di Mašovice degli agricoltori moravi del V millennio a. C. - alla scoperta del nostro passato più remoto e degli uomini che furono protagonisti ed artefici di questa grande epoca fondatrice dell’Europa.

SPOLEČNÁ NÁVŠTĚVA JEDINEČNÉ VÝSTAVY

Slavná Věstonická venuše, vyrobená před přibližně 29.000 lety, kterou odborníci považují za jednu z nejdokonalejších sošek doby kamenné, opustila sejf Moravského zemského muzea v Brně a poctila nás svoji návštěvou v Milánu. Tato pouhých 11,5 centimetru vysoká černošedá figurka se stala se nejcennějším exponátem výstavy věnované nejstaršímu umění.

Věstonickou venuši, považovanou za symbol plodnosti, objevil 13. července 1925 uprostřed velkého popeliště na pravěkém sídlišti lovců mamutů mezi dnešním Pavlovem a Dolními Věstonicemi tým známého archeologa a speleologa Karla Absolona. Figurka z pálené hlíny byla unikátem, protože se do té doby předpokládalo, že v paleolitu keramika ještě známa nebyla. A tak je vlastně nejstarší keramickou lidskou soškou na světě. Její “vyšetření” na počítačovém tomografu zjistilo, že byla uhnětena z jemné hlíny smíchané s vodou. Bílá zrníčka, která obsahuje, mohou být vysráženým vápencem či úlomky kostí.

S Věstonickou venuší byly vystaveny i další mimořádně cenné nálezy z Moravy. Jednou z nich byla Mašovická Hedvika - torzo plastiky ženy staré asi 7000 let, které se podařilo nalézt před dvěma lety při výzkumech na Znojemsku. Ze stejného období pocházely i další venuše ze znojemských Hlubokých Mašůvek.

S potěšním jsme viděli, že se organizované prohlídky s průvodcem zúčastnily i naše děti a jejich zájem a výslovnost čestiny ocenila i paní průvodkyně.

Monastero di Strahov

Monastero di Strahov a Praga fu fondato all'inizio del XII secolo da Vladislao II., il quale lo affidò all'ordine dei premonstratesi. Sotto l'immagine barocca di oggi si nasconde uno dei piú antichi complessi romani in Europa. Domina l'area la cattedrale dell'abbazia dell'Assunzione della Vergine Maria, in stile gotico e rinascimentale, ricostruita negli anni 1743 – 1752 in stile barocco da A.Lurago. Vi riposano le spoglie mortali di San Norberto, il fondatore dell'ordine premonstratese. Nel monastero é conservata la preziosa biblioteca con molti manoscritti medioevali, le carte, e i grafici.

Il 9 dicembre 2010, alla presenza del Presidente della Repubblica Ceca, Václav Klaus, è stata riaperta dopo anni di restauro.

La Biblioteca Ambrosiana di Milano ha partecipato all'evento con una piccola delegazione del Collegio dei Dottori: Mons. Franco Buzzi Presidente dell'Accademia Ambrosiana il Direttore della Classe di Slavistica, Don Francesco Braschi, il Direttore della Classe di Studi Borromaici, Don Alberto Rocca e il Direttore della Pinacoteca, Mons. Marco Navoni. In questo modo tanto 1'Accademia Ambrosiana quanto la Pinacoteca hanno avviato i contatti proficui dal punto di vista culturale con la Biblioteca di Strahov, allo scopo di allestire mostre di beni artistici e librari, e di organizzare convegni scientifici nelle rispettive sedi di Praga e di Milano.

Strahovský klášter

V blízkosti Pražského hradu pod Petřínem stojí již přes 850 let Strahovský klášter - sídlo Královské kanonie premonstrátů, založený v roce 1140 králem Vladislavem II. Dnešní barokní podoba je z 2. poloviny 17. a z 18. století. Pod dnešní barokní podobou z druhé poloviny 17. století se ukrývá jeden z nejstarších románských stavebních celků v Evropě. V areálu se nachází kostel Nanebevzetí Panny Marie, kostel svatého Rocha, budovy kláštera, knihovny a hospodářské budovy. V 18. století byly v klášteře soustředěny hodnotné umělecké sbírky. Opat Ziedler založil v areálu kláštera Strahovskou obrazárnu.

Kromě obrazárny je v objektu kláštera Památník národního písemnictví a Strahovská knihovna, jedna z nejcennějších a nejlépe zachovaných historických knihoven v Evropě. Uchovává přes 200 tisíc knih, z toho přes 3000 rukopisů a 1500 prvotisků, uložených ve zvláštním depozitáři. Knihovnu tvoří dva sály, Teologický a větší Filosofický, a spojovací chodby mezi nimi.

Historické sály knihovny patří k nejkrásnějším prostorám svého druhu v Evropě. Monumentální fresky od Siarda Noseckého a Antona Franze Maulbertsche, hřbety desetitisíců historických vazeb a starožitné kusy výjimečného nábytku jsou doplněny tzv. kabinetem kuriozit a sbírkou historických globusů.

9. prosince 2010 byl po několikaleté rekonstrukci nově otevřen Filosoficky sál. Obnoven byl mobiliář knihovny, restaurovány byly nástropní malby a kazetové podlahy. Došlo také k odstranění nevhodných přemaleb a úprav z padesátých let 20. století. Rekonstrukce byla součástí celkového záměru "Rekonstrukce Strahovské knihovny", na který by měly navazovat další projekty opravy interiéru.

600 let Pražského orloje

Dlouhá léta se myslelo, že orloj postavil mistr Hanuš, přibližně roku 1490, ale pražský orloj je mnohem starší. Myšlenka mít v Praze orloj vnikla, po vzoru italské Padovy, kde jeden orloj existoval od roku 1344, již za krále Karla IV. Pražané ale spatřili orloj až za vlády jeho syna Václava IV., v roce 1410. Postavil ho Mikuláš z Kadaně a výpočty provedl královský astronom a rektor pražské univerzity mistr Šindel. Mistr Hanuš orloj jen opravil a zdokonalil do podoby, kterou známe dnes.

Pražský orloj se postupem času stal nejznámějším orlojem na světě a je jednou z nejvzácnějších národních kulturních památek. Jde o vrcholné dílo gotické vědy a techniky. Sestává se ze tří hlavních částí. Astronomické, která ukazuje polohy nebeských těles. Pod ní je umístěno kalendářové kolo, které v 19. století vybavil malbami malíř Josef Mánes. Kolem astronomické části jsou pak umístěny pohyblivé figury 12 apoštolů jejichž pravidelnou promenádu zakončuje každou hodinu kohoutí kokrhání.

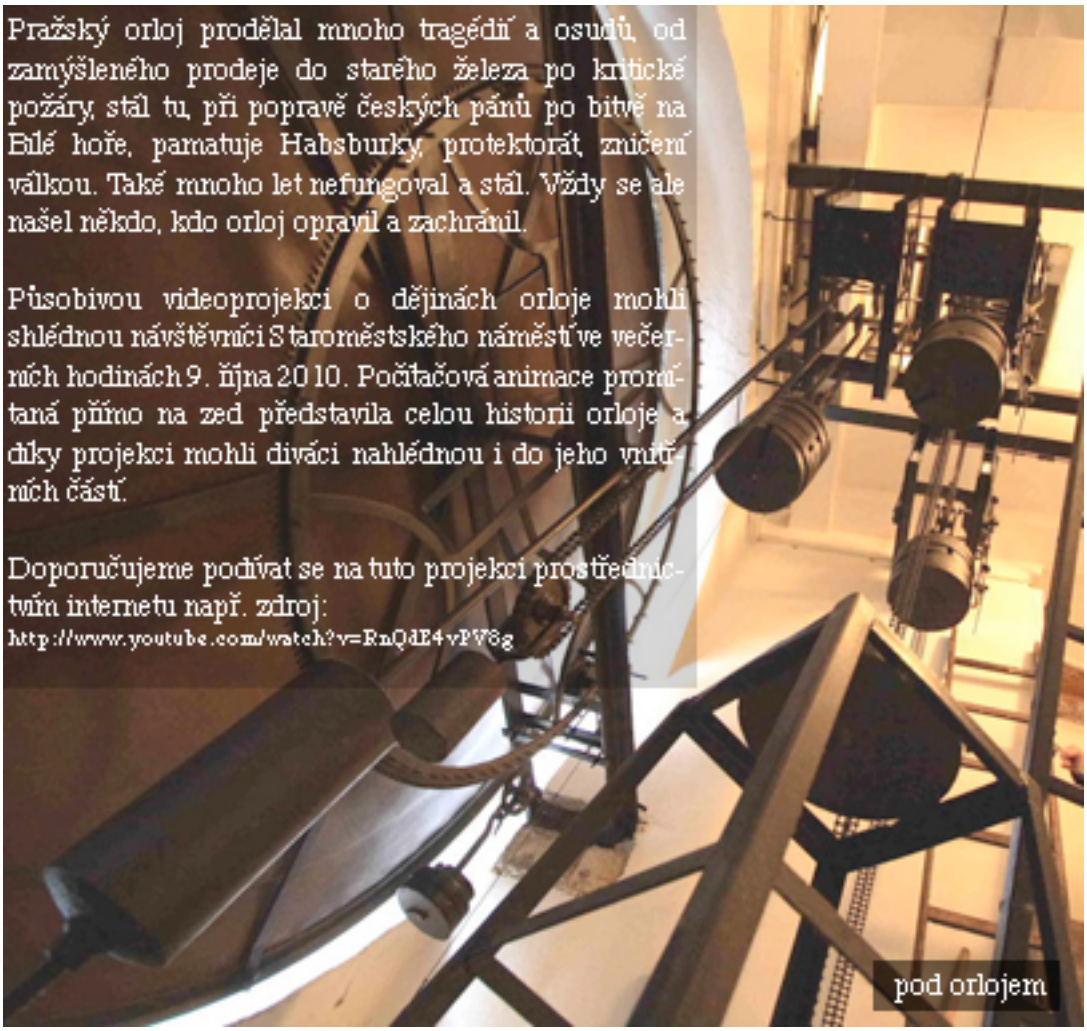

L'orologio astronomico di Praga

L'orologio astronomico di Praga, in Piazza della Città Vecchia, viene considerato un capolavoro tecnico. Fu costruito nell'anno 1410 dal maestro Mikulas di Kadan, su commissione dei consiglieri di allora. Con l'installazione dell'orologio, Praga si è inserita tra le metropoli medievali, quali per esempio Padova, Berna o Strasburgo.

Orologio è composto da tre parti principali. Piú interessante e la parte astronomica che segnala le posizioni degli corpi celesti. Sotto e locata la ruota del calendario, a quale sono stati nel sec.19 aggiunti dipinti del pittore Josef Mánes. Accanto della parte astronomica sono situate le figure in movimento. Fa patre fondamentale anche una processione degli dodici apostoli, visibile ogni ora sopra la parte astronomica.

Durante la sua esistenza, l'orologio subì molte correzioni e riparazioni, ma il suo destino non era soltanto rose e fiori. Nel XVIII° secolo rischiò di finire nella discarica e alla fine della seconda guerra mondiale, quando le bombe centrarono il Municipio della Città Vecchia fu completamente distrutto. Ogni volta però si è trovato qualcuno che l'ha riparato e salvato.

In occasione delle celebrazioni per i suoi 600 anni la città di Praga ha preparato una splendida videoproiezione, proiettata direttamente sulla torre dell'orologio, che percorreva la sua storia attraverso i secoli. Consigliamo a tutti di guardarla ad esempio su:
http://www.youtube.com/watch?v=RnQdE4vPV8g

Zajímavé výstavy

Relikviář sv. Maura

Ve Vladislavském sále Pražského hradu je od 24. listopadu 2010 do 27. února 2011 vystaven vzácný středověký Relikviář sv. Maura, který je svou velikostí dětského sarkofágu největším románským relikviářem a jediným takto velkým relikviářem domečkového typu na území České republiky. Je vyroben z pozlaceného stříbra, pozlacené mědi a ozdobený téměř 200 drahými kameny.
Relikviář na Pražský hrad zapůjčil Národní památkový ústav ze Státního hradu a zámku Bečov. Záštitu nad výstavou převzala manželka prezidenta republiky Livia Klausová. Výstavou vyvrcholí oslavy 25. výročí jeho nalezení; zničený relikviář za dramatických okolností objevili kriminalisté pod podlahou bečovského hradu 5. listopadu 1985. Na Pražský hrad se vrací přesně po 10 letech, tentokrát však jako jeden celistvý předmět. V roce 2000 zde byl relikviář vystaven rozložený; dvouměsíční výstava tehdy dokumentovala aktuální stav jeho restaurování.

Karel Škréta (1610–1674): Doba a dílo
Výstava probíhá od 26. listopadu 2010 do 10. dubna 2011 v Jízdárně pražského hradu a ve Valdštejnské jízdárně. Otevřeno denně od 10 do 18 hodin. Doporučujeme zajímavý a zevrubný článek Studie k výročí narození Karla Škréty a výstavě Doba a dílo, který vyšel v Jičínském deníku na adrese:

http://jicinsky.denik.cz/kultura_region/jicin-praha-karelskreta-vystava20101121.html

Díla českých výtvarníků v Británii
Díla českých výtvarníků působících v Británii nabízí výstava v londýnském středisku Riverside Studios. Vernisáž provázela projekce dokumentu Czechin' London o zkušenostech mladých Čechů v britském hlavním městě, který byl uveden v rámci přehlídky současného českého filmu. "Výstava se zaměřuje na to, jaké to je, když se člověk ocitne v cizí zemi. Ne jako turista, ale když se tu usazuje," řekla ČTK kurátorka Michaela Freemanová, která výstavu připravila ve spolupráci s Českým centrem v Londýně. Jan Mladovský, který je v Británii od 60. let a nyní učí na univerzitě v Norwichi, vystavil snímek z jednoho pražského obchodu nazvaný Východ. Myslím, že dnes je v Londýně a Británii pro výtvarníky víc příležitostí než třeba v 70. letech, uvedl Mladovský. Připustil ale, že po otevření hranic a přílivu přistěhovalců být dnes Čechem v Anglii znamená podstatně něco jiného než dříve. Většina vystavujících jsou mladí výtvarníci a také Britové, kteří nějakou dobu žili v České republice. *(zdroj internet)*

VÁCLAV ŠEDÝ
Fotografie di architettura al centro delle Alpi 1900-2010.
Mostra fotografica presentata a Sondrio presso la Galleria Credito Valtellinese e il Museo Valtellinese di Storia e Arte, dal 2 luglio al 26 settembre 2010.
L'architettura del XX secolo e dell'ultimo decennio nelle Alpi centrali non è architettura vernacolare. Niente baite in „stile alpino", niente chalet in legno e tetto a falde, niente stile alpestre. Le fotografie di Václav Šedý, autore praghese di numerosi scatti d'architettura moderna e contemporanea per le principali riviste di settore, investigano piuttosto la vicenda poetica, estetica e tecnica di un linguaggio architettonico che, lontano da localismi, ha manifestato un'identità eterogenea e spesso in linea con gli esiti migliori del dibattito internazionale.

EXPO 2010 Šanghaj

1. května - 31. října 2010

Téma účasti ČR: Plody civilizace
Hlavní téma: Lepší město - Lepší život

Na největší Všeobecné světové výstavě všech dob EXPO 2010 v Šanghaji ocenil Mezinárodní úřad pro EXPO (BIE) českou expozici Plody civilizace jako druhou nejkreativnější v kategorii pronajímaných pavilonů. Jde o první cenu za posledních 43 let, naposledy byl český pavilon oceněn na Expu v Montrealu.

„Od začátku jsem opakoval, že v Číně chceme představit Českou republiku jako zemi, kam proudí různé myšlenky, kultury a technologie a její obyvatele jako národ, který z nich s typickou kreativitou vytváří skutečné Plody civilizace," říká generální komisař Pavel Antonín Stehlík, „stříbrná medaile za kreativitu udělená nejvyšší institucí EXPO znamená, že se nám to během uplynulého půl roku podařilo."
Expozice se skládala z dvou desítek velkých bílých kostek s artefakty umělců, kteří se snažili představit zejména současné Česko. Výstavní pavilon byl jakýmsi fiktivním městem plným technologických zážitků, designových překvapení a prožitků. Pavilon vidělo na 8 milionů návštěvníků. Úspěchem se tak vyrovnal legendárnímu československému pavilonu na výstavě v Bruselu v roce 1958.
Česká republika vystavila například reliéfy z Karlova mostu, na nichž jsou výjevy ze života Jana Nepomuckého. Pověrčiví Asijci věřili, že dotknout se jich přináší štěstí. Tahákem expozice byla i Zlatá kapka připojená na přístroj, který snímal lidské emoce a podle nich namíchal návštěvníkovi parfém "na tělo" nebo také umístění části expozice na stropě.
Expozice pavilonu zůstane v Číně, stát ji prodal za zhruba 33 milionů čínské společnosti, která se zavázala, že expozici obnoví a zpřístupní veřejnosti. Česká republika byla i první zemí, které se prodej pavilonu do Číny podařil. Celé Expo si prohlédlo 72 milionů návštěvníků, Šanghaj tak překonala historický rekord návštěvnosti.
Českou expozici shlédlo v této historicky největší konkurenci přes osm a půl milionu lidí, tedy dvanáct procent z celkových sedmdesáti dvou milionů návštěvníků EXPO.

EXPO 2010 di Shanghai

1st May - 31st October 2010

1 Maggio - 31 Ottobre 2010

Participation theme of the CR Tema di partecipazione della Repubblica Ceca: Fruits of Civilization Frutti della civiltà

Il tema scelto per la Expo 2010: Better city, better life (Città migliore, vita migliore), ovvero migliorare la qualità della vita in ambito urbano.

La partecipazione ceca all'Esposizione universale ha ottenuto un straordinario successo e l'interesse da parte dei visitatori ha superato tutte le aspettative. L'ultimo giorno di questa più grande generale Fiera Mondiale di tutti i tempi il Bureau International des Expositions (BIE) ha rilasciato alla esposizione ceca "Frutti di Civiltà" il premio per la seconda esposizione più creativa nella categoria di padiglioni affittati. It is the first time since Montreal 1967 that this Paris-based organisation awarded one of the main prizes to the Czech national participation at EXPO. E ' la prima volta dal 1967 che questa organizzazione consegna uno dei premi principali alla partecipazione nazionale ceca.

Alla EXPO 2010 hanno partecipato 192 Paesi e 50 organizzazioni internazionali, il numero dei visitatori ha superato 70 milioni. Oltre 8 milioni di loro, cioè 12 %, hanno visto anche l'esposizione ceca. Speriamo in un simile successo anche tra cinque anni qui a Milano!

2010 – Další úspěchy ČR

PLZEŇ EVROPSKÉ MĚSTO KULTURY 2015

Prestižní titul Evropské hlavní město kultury pro rok 2015 získala v září Plzeň poté, co porazila Ostravu o jeden jediný hlas. Tento titul, který uděluje Rada ministrů Evropské unie, se každý rok uděluje dvěma vybraným městům ze dvou členských států EU s cílem podpořit evropskou kulturní spolupráci. Tato podpora pomáhá sjednocující se Evropě jak při vyznávání společných kulturních hodnot, tak při ochraně a rozvoji kulturního bohatství jednotlivých států.

NA SEZNAM NEHMOTNÉHO DĚDICTVÍ UNESCO PŘIBYLY DVA POJMY

Na seznam nehmotného dědictví Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) byly nově přidány masopustní průvody a masky z Hlinecka a také sokolnictví, které na zápis navrhlo 11 zemí včetně České republiky. Česko dosud v soupisu UNESCO zastupoval jen lidový tanec ze Slovácka. Zařazením na prestižní seznam bude možné získat pro masopustní veselice granty. Vznikne publikace na téma maškary na Hlinecku či stálá expozice věnovaná průvodům masek, které lidé na vesnicích okolo Hlinska pořádají spontánně a tento obyčej si předávají generace na generaci. Na seznam nehmotného světového kulturního dědictví se zapisují tradice, kterým hrozí úpadek či zánik a které skupina obyvatel pokládá za součást svého kulturního dědictví. Kandidující státy se musí zavázat, že toto dědictví budou zhodnocovat a dále podporovat jeho přenášení z generace na generaci. (Podle Radio Praha)

BEČOV NAD TEPLOU

Projektu konzervace a prezentace Horního hradu Státního hradu a zámku v Bečově nad Teplou byla v září udělana cena EU Europa Nostra v oblasti kulturního dědictví 2010. Památkářský Oskar, jak se této ceně přezdívá, se uděluje nejlepším iniciativám, které se týkají ochrany památek, krajiny a uměleckých děl. Letošní předání cen se uskutečnilo v překrásném chrámu Hagia Irene (Aya Irini) v tureckém Istanbulu. Ze 140 projektů z 26 zemí bylo oceněno 29. Šest z nich pak získalo hlavní cenu poroty a autoři obdrželi šek na 10 000 eur. Soutěž o ceny Evropské unie za kulturní dědictví se pořádá od roku 2002 v rámci programu Evropské komise věnovaného kulturní rozmanitosti a nadace Europa Nostra, které zastupuje více než 400 organizací, jež se zabývají ochranou kulturního dědictví a krajiny v Evropě.

Karel Hynek Mácha
(1810 – 1836)

Mgr. Jana Horáková

Karel Hynek Mácha, představitel českého romantického básnictví a jeden z největších českých básníků, se narodil 16. listopadu 1810 v Praze. Záhy po Hynkově narození se rodina postižená finančním krachem přestěhovala do chudé čtvrti kolem kostela svatého Petra, kde Mácha prožil dětství a mládí. Chodil do svatopetrské farní školy a poté navštěvoval novoměstské gymnázium. V této době si otec otevřel na Dobytčím trhu (dnešní Karlově náměstí) krupařský krámek, k němuž přiléhal nuzný byt. To už měl Mácha za sebou první básnické pokusy v němčině – Versuche des Ignaz Macha. Jsou to sentimentálně romantické básně vzniklé při školním studiu literatury.

V roce 1832 ukončil Mácha studium filozofie a pod vlivem Jungmannových přednášek začal psát české básně, které uveřejňoval v časopisech. Účastnil se rozvíjejícího se českého společenského života, hrál v ochotnických divadelních představeních ve Stavovském a Kajetánském divadle a patřil do skupiny spolupracovníků Josefa Kajetána Tyla. V této družině se v zimě 1833 seznámil s Eleonorou Šomkovou. Rozporuplný vztah k Lori se prolínal celým básníkovým dílem a je zachycen v básníkově intimním deníku.

Jako básník hledal vzory: polského romantika Adama Mickiewicze, ale především básníka George Gordona Barona, jehož světobolný postoj k životu mu učaroval. Romantika začala prostupovat celým jeho životem. Vydával se na dlouhá putování Evropou, noci trávil ve zříceninách hradů, toulal se lesy. Nejdelší cestu podnikl roku 1834: přes rakouské Alpy se vydal pěšky až do Itálie, navštívil Benátky a Terst. Ve stejném roce vychází jeho první rozsáhlejší práce Křivoklad, úvod zamýšlené tetralogie Kat. Podobně velkoryse jako Kat byl koncipován cyklus povídek Obrazy ze života mého, z nichž vyšly pouze Večer na Bezdězu a Márinka.

Mácha neustále pociťoval rozpor mezi svými představami o nové české literatuře a skutečnými, často nevalnými díly národního obrození. Snažil se proto o vytvoření náročné, s ostatní evropskou literaturou srovnatelné poezie i prózy.

V posledních dvou letech Máchova života jeho tvorba myšlenkově i umělecky dozrává třemi lyrickoepickými skladbami, z nichž nejznámější je báseň Máj. Jeho vznik spadá do r. 1834, napsán byl ale od podzimu 1835 do jara 1836.

Na začátku srpna 1836 získal Mácha absolutorium na právech. Nástup do zaměstnání však odložil, aby mohl cestovat a aby byl v Praze při korunovaci císaře Ferdinanda. Koncem září nastoupil jako advokátní koncipient u jisticiára Josefa Durase v Litoměřicích. 1. října se v Praze narodil Lori syn Ludvík, proto se Mácha vypravil do Prahy, aby potomka viděl a aby uspořádal svůj vztah s Lori. Chystá ohlášky a plánuje svatbu. 15. října znovu navštívil Prahu, bylo to naposledy, kdy viděl Lori a syna. V neděli 23. října si z vrchu Radobýlu, kde upravoval svou poslední báseň Cesta z Čech, všiml požáru dole ve městě. Při obětavém hašení se zřejmě napil vody, která mohla být zdrojem jeho pozdějšího infekčního onemocnění. Začátkem listopadu se začalo Máchovo zdraví rychle zhoršovat. Dál chodil do kanceláře, 2. listopadu napsal dva poslední dopisy – rodičům a Lori. Zemřel 6.listopadu 1836. Pohřeb se konal na litoměřickém hřbitově 8. listopadu za přítomnosti básníkova bratra Michala. Bylo to v den, kdy se měla konat s Praze jeho svatba s Lori.

Mácha byl už za svého života v kruhu svých přátel pokládán za výjimečnou básnickou osobnost, ale tehdejší kritika jeho dílo nedocenila. Vadil jí básníkův vypjatý subjektivismus, který se neslučoval s tehdejším vlasteneckým básněním a už vůbec nikdo nepochopil autorovo novátorství v oblasti formy a hudebnosti verše.

Až o 22 let později se ve znamení Máje programově schází celá družina kolem Nerudy a Hálka. K Máchovi se hrdě hlásí Svatopluk Čech, Jaroslav Vrchlický, Jaroslav Seifert a další spisovatelé.

MÁJ

Daleká cesta má!

Marné volání!

Byl pozdní večer – první máj

Večerní máj – byl lásky čas,

Hrdliččcin zval ku lásce hlas

Kde borový zaváněl háj.

O lásce šeptal tichý mech;

Květoucí strom lhal lásky žel,

Svou lásku slavík růži pěl,

Růžinu jevil vonný vzdech.

MAGGIO

Lunga è la strada mia!

Vano il richiamo!

Era la tarda sera –il primo maggio –

il seral maggio, tempo d'amor,quando

le colombe si chiamano tubando,

là dove intorno odora il pin selvaggio.

Bisbigliava d'amor la silenziosa

borracina e mentia d'amore il duolo

l'albero in fior; cantava l'usignolo

alla rosa il suo amore e della rosa

per lui l'amore in un sospiro auliva.

Traduzione di Ettore Lo Gatto

KAREL HYNEK MÁCHA (1810 -1836)

"Fu il primo autentico poeta nella storia della poesia ceca moderna e il titolo del Maggio diventa simbolo di poesia,quasi faro a cui la nuova generazione doveva volgere gli sguardi…" *Ettore Lo Gatto*

MYSLBEKOVA SOCHA KARLA HYNKA MÁCHY V LITOMĚŘICÍCH

Původní originál sochy objednal u Josefa Václava Myslbeka před sto lety pražský vlastenecký spolek Svatobor vedený Aloisem Jiráskem. Byl určen pro Máchův hrob v Litoměřicích. Socha se ale pražským vlastencům natolik zalíbila, že ji nechali umístit na Petříně. Litoměřicím přislíbil Svatobor vytvoření kopie sochy, ale to se nikdy nestalo.

Konečně letos byla socha slavnostně odhalena v lesoparku na Mostné hoře. Vzešla z téže formy, v níž byl odlit už před 100 lety originál, který ovšem zůstal na pražském Petříně. Bronzová socha stála milion korun, který z větší části vybrali občané Litoměřic mezi sebou. Zbytek plánovala zaplatit radnice, která chtěla peníze získat kuriózním způsobem. Na sochu K.H.Máchy měla vydělat socha diktátora Josifa Stalina, která byla v Litoměřicích již dlouho uskladněna. Město ji nabídlo k odprodeji a pokud by se nenašel žádný zájemce chtělo ji dát do sběru. Stalin ale nakonec v tavící peci neskončí. Přihlásili se čtyři zájemci a nejvyšší nabídka přinesla do sbírky 180.000 korun.

Alfons Mucha

centocinquantesimo anniversario della nascita

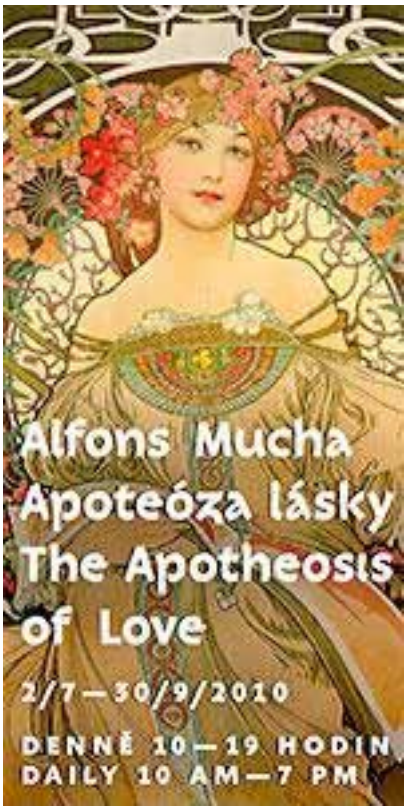

Alfons Maria Mucha nasce a Ivancice nel sud della Moravia nel 1860. Rifiutato all'Accademia di Praga si stabilisce a Vienna e successivamente a Parigi, dove frequenta l'Académie Julian e l'Académie Colarossi e comincia a lavorare come illustratore per alcuni periodici francesi, fra cui Petit Français Illustré (1891-1895) e Le monde moderne (1895-1897). Nel 1894 disegna il primo manifesto per Sarah Bernhardt con la quale stipula un contratto di collaborazione per i successivi sei anni. Nel 1896 esegue, oltre a numerose copertine per libri e riviste, il suo primo pannello decorativo, Le stagioni. Il successo definitivo arriva nel 1897, quando a Parigi gli sono dedicate due mostre: la prima alla Galerie de la Bodinière, la seconda al Salon des Cent.

Fra il 1897 e il 1899 vengono pubblicati due libri con sue illustrazioni: Ilsée, princesse de Tripoli e Pater. All'Esposizione universale di Parigi del 1900 l'artista si guadagna una medaglia per la decorazione del padiglione della Bosnia-Herzegovina. Grazie alla notorietà acquisita, Mucha riceve, nel 1901, l'incarico di realizzare la decorazione della gioielleria Fouquet a Parigi, uno dei più famosi esempi di Art Nouveau.

Nel 1904 parte per New York: qui dipinge numerosi ritratti di personaggi dell'alta società americana. Dopo aver assistito all'esecuzione della Mia Patria di Smetana, decide di dedicare il resto della sua attività artistica a preservare la cultura slava in tutte le sue forme. Grazie al sostegno del miliardario americano Charles Grane, Mucha crea, fra il 1910 e il 1928, il ciclo di pitture dedicate all'Epopea slava, una ventina di tele di grandi dimensioni che vengono donate alla città di Praga. Nel 1911 Mucha lavora agli affreschi per la sala del sindaco del nuovo municipio di Praga e nel 1931 disegna un vetrata per la cattedrale di San Vito a Praga. L'artista muore il 14 luglio 1939.

Dal 29 luglio al 21 novembre 2010 è stata allestita al Forte di Bard, la mostra Alphonse Mucha: modernista e visionario, prima grande esposizione delle opere di Mucha in Italia. Più di 200 opere presentate tra fotografie, manifesti, libri, disegni, acquarelli, oli, sculture, gioielli ed oggetti decorativi disseminati per il forte hanno dimostrato quanto fosse intensa, complessa e completa l'attività artistica di Alfons Mucha.
Stile Liberty a Milano

Art Nouveau, di cui Alfons Mucha è stato uno di più significativi rappresentanti, assume in Italia il nome Stile Liberty. All'inizio del ventesimo secolo, Milano assiste ad un grande fervore costruttivo. Le zone coinvolte sono prevalentemente Magenta- Sempione, zona Porta Romana, il centro e soprattutto Porta Venezia dove si trova il capolavoro del Liberty milanese Palazzo Castiglioni di architetto G. Sommaruga. Le figure femminili con i fiori e alberi che ricordano lo stile di Mucha si trovano sulla facciata di bellissima Casa Galimberti del 1931 in via Malpighi, opera di G.B. Bossi. Uno dei più eclettici edifici liberty a Milano e' la Casa Berri Meregalli di G. U. Arata, nel cui ingresso si trova una testa di vittoria alata di Alfonso Wildt. Tra gli altri esempi e' Casa Campanini in via Bellini realizzata tra il 1904-1905 da Campanini, la Casa Sartorio in via Piacenza, realizzata nel 1909 da Provasi e curiosa casa in via Fiori Chiari 17 assolutamente liberty sia negli arredi che nelle decorazioni interne.

Al Cimitero monumentale si trovano innumerevoli sculture realizzate per le tombe da tutti gli artefici del Liberty milanese: Bazzaro, Mazzucotelli, Sommaruga, Stacchini con capolavori come la tomba Erba-Quadrelli, la tomba Baj- Macario, la plastica Ultima cena della tomba Davide Campari ed il commovente Abbraccio della tomba Bistoletti solo per citarne alcune.

Alfons Mucha

150. výročí narození

Alfons Mucha je považován za jednoho z nejvýznamnějších představitelů evropské secese.Je světově nejproslulejším českým umělcem své doby zvláště díky svému grafickému dílu, které vztvořil za svého pobytu v Paříži v letech 1887 až 1904.Jeho plakáty z této doby se stalyzákladem nového secesního dekoračního stylu, zpočátku v Paříži nazývaného Mucha styl, který později vešel do povědomí jako Art Nouveau.Toto umění si kladlo za cíl překlenout propast mezi uměním výtvarným a všedním životem a bohatě rozvinout představivost obecenstva pomocí obrazů.

Alfons Mucha se narodil v Ivančicích v chudé rodině soudního zřízence. Studoval na Slovanském gymnáziu v Brně a po neúspěchu u přijímacích zkoušek na pražskou Akademii odešel do Vídně a později do Paříže. Zde jako poměrně neznámý umělec českého původu dosáhl okamžité slávy v prosinci roku 1894, kdy přijal zakázku na plakát pro herečku Sarah Bernhardtovou. Hrál prominentní roli při tvarování estetiky francouzské secese na přelomu 19. a 20. století a stal se známým i jako tvůrce užitého umění. Kromě plakátů tvořil například návrhy vinět na láhve, obaly na čokolády a sušenky, kalendáře a dekorativní zástěny, ilustroval knihy a stal se tak jedním ze zakladatelů moderního propagačního výtvarnictví. Ve Spojených státech založil výtvarnou školu a přednášel na univerzitách. V Chicagu se seznámil se s průmyslníkem Charlesem Granem, který mu přislíbil materiální podporu při práci na plánovaném monumentálním díle.

Poštovní známka z první emise Československých známek nazvaná podle motivu: „Hradčany“. Autorem kresby byl Alfons Mucha.

Známky České pošty vydané k 150 výročí narození A. Muchy:

V roce 1910 se Alfons Mucha vrátil do vlasti aby realizoval svůj sen: obrazový cyklus velkoformátových pláten Slovanská epopej, který vznikal téměř dvě desetiletí. Práci dokončil na jaře roku 1928 a dílo věnoval hlavnímu městu Praze. „Účelem mého díla nikdy nebylo bořit, ale vždy stavět, klást mosty, neboťnás všechny musí živit naděje, že celé lidstvo se sblíží, a to tím snáze, dobře- li se pozná navzájem“ řekl malíř o Slovanské epopeji na inauguraci v Praze v roce 1928. V roce 1939, na počátku okupace, zajistila Galerie hlavního města Prahy včasné ukrytí epopeje před fašisty. Od roku 1963 je celé dílo vystaveno v prostorách zámku v Moravském Krumlově.

Alfons Mucha byl v zahraničí velmi oblíben a uznáván, duchem byl však vlastenec, byl prvním autorem poštovních známek a bankovek samostatné Československé republiky.

Umělec zemřel 14.července 1939 po výslechu gestapem na zápal plic. Jeho tělesné pozůstatky jsou uloženy na vyšehradském Slavíně vedle dalších velikánů českého národa.

Unikátní putovní výstava „Apoteóza lásky“ u příležitosti 150. výročí narození Alfonse Muchy začala v červnu v Obecním domě v Praze. Výstava představuje celou tvorbu umělce, kromě litografií také pastely, kresby, grafické práce, dekorativní předměty nebo méně známou část Muchovy tvorby – fotografie, které nebyly doposud v České republice vystaveny. Každá ze zastávek této putovní výstavy, která se do roku 2012 představí v Kutné Hoře, Ostravě, Liberci a Plzni, bude jedinečná svou koncepcí, jež bude vždy dílem jiného kurátora. Návštěvníci tak budou pokaždé konfrontováni s unikátním výběrem prací Alfonse Muchy a novou interpretací jeho tvorby. Celkově bude na výstavě prezentováno více než sto Muchových děl.

Kateřina Lukášová

Gustav Mahler

PhDr. Libuše Lukášová

Gustav Mahler (1860 – 1911), byl hudební skladatel narozený v židovské, německy mluvící rodině v obci Kaliště na Vysočině, v tehdejším Rakouském císařství. Mahler je společně se svým učitelem Antonem Brucknerem považován za největšího rakouského symfonika. Do jisté míry lze Mahlera považovat též za českého skladatele, jak vzhledem k místu narození, tak pro jeho inspiraci českou lidovou hudbou.

Projevoval výjimečný hudební talent už od dětství. Byl vychován jihlavskými hudebníky a velmi citlivě vnímal lidovou hudební kulturu tohoto kraje. V Jihlavě žil do roku 1875. V roce 1878 odešel studovat na vídeňskou konzervatoř, kde vynikl jako dobrý pianista a kde se také projevil jeho dirigentský talent. Když získal diplom, započal stoupat po žebříčku kariéry operního dirigenta (působil v Lublani, Olomouci, Praze, Lipsku, Budapešti, Hamburku, Vídni a New Yorku) až byl v sedmatřiceti letech jmenován šéfem Vídeňské státní opery.

Musel čelit antisemitským výpadům a dokonce jeho jmenování ředitelem Vídenské státní opery (1897) bylo podmíněno přestupem na katolickou víru, což učinil, neboť se necítil ortodoxním judaistou.

Od roku 1908 byl kapelníkem metropolitní opery v New Yorku a v roce 1909 též hudebním vedoucím newyorské Philharmonie Society. Nevyléčitelně nemocný se vrátil 1911 zpět do Vídně, kde 18. května téhož roku zemřel ve věku 51 let.

Gustav Mahler se proslavil především jako dirigent, jako ústřední postava tehdy zlatých let vídeňské opery. Jeho hudba vychází kompozičně z pozdního romantismu, je monumentální s citovým laděním, plná filosofických úvah a pesimismu. Složil deset symfonií označených čísly 1 až 10 (desátá je nedokončena), a symfonii Píseň o zemi, které jsou pilíři jeho díla. Dále celou řadu skladeb písňové formy a nedokončený klavírní kvartet a mol. Usiloval najít skrytou metafyzickou pravdu za vnějšími fenomény tohoto světa.

Jakkoli byl Mahler slavným dirigentem, nezažil jako skladatel během svého života výraznější úspěch.

O jeho světovou proslulost se v 80. letech 20. století zasloužil svým vlivem Leonard Bernstein a čeští dirigenti Rafael Kubelík a Václav Neumann svými nahrávkami Mahlerových symfonií. V roce 1971 použil úryvky z jeho 3. a 5. Symfonie italský režisér Luchino Visconti ve filmové adaptaci novely Thomase Manna Smrt v Benátkách.

Literatura:

Schonberg, C. Harold. Životy velkých skladatelů. BB/art s.r.o. Praha, 2006

I libri

Ivan Medek Tutto bene, grazie - Dalla Cecoslovacchia di Masaryk alla "rivoluzione di velluto" e la nuova Repubblica Ceca

Edizioni Medusa, Milano 2010, pag. 173, € 16,50.

Ivan Medek (1925-2010) è stato un importante teorico musicale, giornalista e scrittore, esponente di spicco del dissenso cecoslovacco ("Charta 77") e collaboratore di Václav Havel durante il suo primo mandato come presidente della Repubblica Ceca. Il libro rappresenta un focus su ottant'anni di storia cecoslovacca.

Uscito per la prima volta in Italia, nel 2010 è stato presentato a Bergamo e a Gorizia. Per i primi mesi del 2011 stiamo preparando una presentazione anche a Milano. Nelle pagine successive riportiamo una recensione preparata da Prof. Alessandro Vitale, membro della nostra Associazione.

Vladimír Holan Tempo di mutezza - Čas němoty

(Překlad z češtiny Vlasta Fesslová, verše v italštině Marco Ceriani a Giovanni Raboni, Edice: Istmi, 2008), Tuto knihu jsme představili v předchozím vydání České linky.

V listopadu 2009 proběhla v Památníku národního písemnictví v Praze ve spolupráci s Italským Kulturním Institutem prezentace knihy básní V. Holana. Kniha obsahuje výběr básní ze sbírky „Předposlední", krátký životopis Vladimíra Holana s bibliografií s esejem Marka Cerianiho s názvem „Una notte a Kampa – Una Novena per Holan" (Noc na Kampě – Devatero s Holanem). Večer byl uspořádán díky spolupráci Vlasty Fesslové s ředitelem Památníku Národního Písemnictví dr. Zdenkem Freislebenem a ředitelem Italského Kulturního Institutu v Praze dr. Rinaldim. Zúčastnil se ho významný literární kritik a kurátor Holanova díla Vladimír Justl, který promluvil o předcházejících překladech Holanovy poezie v Itálii. Vladimír Holan (1905 – 1980) je právem považován za jednoho z největších básníků 20. století a šíření jeho poezie v Itálii je akcí, která by měla umožnit i italské veřejnosti seznámit se s jeho dílem.

Ivan Medek Děkuji, mám se výborně

Kniha vzpomínek Ivana Medka (1925-2010), významné osobnosti českého veřejného života, hudebního publicisty a organizátora, jednoho z prvních signatářů Charty 77. V 80. letech rozhlasový novinář, jehož hlas si generace Čechů pamatují především díky jeho reportážím na kdysi zakázané stanici, které vždy končily legendárním "Ivan Medek - Hlas Ameriky - Vídeň".

Ivan Medek vzpomíná na své prarodiče, rodiče (jeho babička byla ženou malířů Antonína Slavíčka a Herberta Masaryka, tatínek, generál Rudolf Medek, byl významný legionář, básník a prozaik) a bratra Mikuláše, jednoho z nejvýznamnějších českých malířů 20. století. Poutavě líčí své dětství a mládí, zachycuje setkání s T. G. Masarykem, vyslovuje se k osobnosti Emila Háchy, líčí své zážitky z pražského květnového povstání 1945 a svá setkání s Edvardem Benešem a Zdeňkem Nejedlým. Podstatná část vzpomínek je věnována české hudbě, zejména osobnosti dirigenta Václava Talicha. Poté Medek líčí svůj vztah k okruhu katolických kněží, vězněných v 50. letech (Antonín Mandl, Anastáz Opasek), zrod Charty 77, práci sanitáře v nemocnici Na Františku, exil v Rakousku a svou tamní intenzivní novinářskou práci. Vzpomínky se uzavírají shrnutím zkušeností z 90. let až do současnosti, kde autor načrtává drobné portréty řady významných osobností (Pavel Tigrid, Václav Havel).

Ivan Medek zemřel 6. ledna 2010 ve věku 84 let.

Jaroslav Hasek: Le vicende del bravo soldato Svejk durante la guerra mondiale

Eunaudi, 2010, € 85,00

Illustrazioni di Josef Lada. Traduzione di Giuseppe Dierna

«E così ci hanno ammazzato Ferdinando!» «Faccio rispettosamente notare...». Sono soltanto due delle frasi più famose pronunciate da soldato Svejk, l'immortale creazione di Jaroslav Hasek. Il romanzo più celebre della letteratura ceca, una satira contro l'assurdità della guerra con protagonista un soldato semplice che candido e imperturbabile mette in difficoltà e fa impazzire di rabbia impotente i suoi superiori, dimostrando in una serie di esemplari avventure il ridicolo profondo della organizzazione militare e delle imprese belliche. Quest'anno è uscito interamente ritradotto da G. Dierna.

Ivan Medek, Tutto bene, grazie.

Dalla Cecoslovacchia di Masaryk alla "Rivoluzione di velluto"e la nuova Repubblica Ceca.
Postfazione di Václav Havel.

Recensione a cura di Proff. Alessandro Vitale, Dipartimento di Studi Internazionali, Università degli Studi, Milano

È difficile trovare un libro più denso, più leggibile e più utile di quello di Ivan Medek, Tutto bene, grazie (sottotitolo: dalla Cecoslovacchia di Masaryk alla "Rivoluzione di velluto" e la nuova Repubblica Ceca) per comprendere la storia dell'Europa Centrale in generale, dei regimi dittatoriali che l'hanno dominata per quasi cinquant'anni e della Repubblica Ceca in particolare. Da questo libro di rievocazione storica attraverso la propria vicenda, ma non "di memorie" (come sottolinea l'Autore), risultato di una lunga intervista radiofonica a uno dei più importanti intellettuali cechi del Novecento, emerge, infatti, quasi un secolo (dalla fine dell'Impero Asburgico, alla Seconda guerra mondiale, al crollo del regime socialista nel 1989) di una terra da sempre al cuore d'Europa. Il libro, come nella visione da un finestrino di un treno in corsa attraverso la storia, percorre al contempo l'infanzia e l'adolescenza di Medek a Praga e la guerra, l'insurrezione del maggio 1945, l'incontro con la Dissidenza , la Primavera del 1968, le persecuzioni del regime dopo la firma apposta dall'Autore a Charta 77 e l'esilio a Vienna, dove si occuperà di giornalismo per le radio Voice of America e Radio Free Europe e di aiuto ai profughi e ai dissidenti fuggiti. Le ultime pagine descrivono il ritorno in patria nel 1989 e l'esperienza di lavoro al Castello di Praga come braccio destro del Presidente Havel. La vicenda di Medek (1925-2010) è straordinaria e si inserisce pienamente nella storia ceca del secolo scorso. Cresciuto nell'ambiente intellettuale più cosciente e libero del Paese (il padre, Rudolf Medek, era un generale legionario, poeta e scrittore e il fratello, Mikuláš, uno dei più importanti pittori cechi del '900), egli frequenta fin da bambino personalità di grande peso storico, da Tomáš G. Masaryk, Presidente della Repubblica, il figlio del quale aveva sposato la nonna materna di Medek, a Antonín Slavícek, primo marito della nonna stessa e maggior esponente, dal tragico destino, dell'impressionismo ceco, a Jaroslav Seifert e molti altri. Avviato agli studi musicali, in seguito al colpo di Stato filosovietico del 1948 è costretto a interrompere gli studi. Durante i decenni del regime collabora all'attività della Filarmonica ceca e poi con una casa discografica. Come altri dissidenti, tuttavia e per il suo rifiuto di fare compromessi e di sottomettersi alle pretese del regime, subisce continui licenziamenti ed è costretto a svolgere lavori umili, compreso il lavapiatti. Senza più alcuna prospettiva, dopo aver rinunciato per le sue idee a una carriera promettente e aver perso tutto, picchiato in un bosco dalla polizia segreta, Medek si ricostruisce una vita in esilio, cercando per quindici anni di aiutare il suo Paese trasmettendo notizie non falsate dal regime, ripetendo che "il re è nudo" e trasformandosi in quegli anni, in un simbolo vivente di libertà per un'intera generazione che ne ascoltava la voce come da un altro pianeta. L'esperienza dell'Autore è il filo conduttore del racconto. Tuttavia sono la storia e la politica del Novecento, con le loro bassezze e violenze, con i loro inauditi soprusi, le protagoniste del volume, che traspaiono dallo sguardo dell'Autore, la cui figura spicca su quello sfondo per la forza morale, la sconfinata dignità, il coraggio e l'amore incondizionato per la libertà, condiviso con gli altri protagonisti della Dissidenza e in tutto simile a quelli di un Herling o di uno Shalamov. Le riflessioni contenute nel volume sono acute e di straordinario peso storico e culturale. Con un racconto affascinante, Medek dipana la matassa del passato giungendo a osservazioni sorprendenti, senza pregiudizi (anche in netto contrasto con la storiografia ufficiale) sugli eventi e le personalità storiche della sua epoca. Colpiscono i suoi giudizi pacati ed equilibrati su quelli che egli avrebbe potuto considerare 'nemici' personali e politici. C'è comprensione persino per i collaborazionisti, per i voltagabbana, per gli arrivisti e per le spie, per gli ex comunisti che aderirono a Charta 77. Dalle pagine affiora la malinconia storica di fronte alla tracotanza del regime, ai tradimenti storici dell'Occidente, al destino di chi non si sottomette, come quei sacerdoti inermi che, dopo anni di incarcerazione e di torture, riescono a conservare una radiosa libertà interiore, ormai chiusa nel silenzio di chi non riesce a raccontare. Il messaggio che il libro di Medek trasmette è universale, pur essendo legato alla storia ceca. È quello di un uomo che ha saputo resistere alle lusinghe del potere e a un sistema totalitario, nonostante tutti i pericoli che questo comportava, investendo della resistenza il

suo modo di pensare, tutta la sua esistenza e il proprio lavoro. Le ondate travolgenti della storia della quale Medek è stato testimone sono magistralmente descritte nella bella introduzione della Curatrice, Tiziana Menotti, che con l'accurata traduzione (l'unica in lingue occidentali), corredata di precise e ricchissime note, ha consentito la pubblicazione in Italia di un libro di grande rilevanza, sulla vita di un uomo e sulla storia di un Paese fotografato nel periodo più drammatico della sua vicenda: un'epoca oggi dimenticata e persino inimmaginabile per i giovani, sulla quale Medek getta un fascio di luce, consentendo di comprendere perché senza le dolorose riforme post '89 la Repubblica Ceca non sarebbe diventata quella che è oggi, pur se ancora a lungo destinata a portare i segni di un'immane devastazione, che proprio le parole di Medek ci fanno comprendere. Nella sua Postfazione Václav Havel spiega come il suo Paese possa fare tesoro dell'esempio di uomini come Medek per fare i conti con quella storia e con i dilemmi della politica.

Ivan Medek è morto a Praga nel gennaio 2010 senza poter vedere la traduzione italiana. Fino all'ultimo ha conservato la sobrietà tipica della più elevata cultura ceca, un fermo amore per la verità e l'ironia, anche di fronte alla serietà della storia, della politica, della vita e della morte. Costretto a letto dalla malattia, sulla sua fine ironizzava spesso: «Voglio una bara molto semplice e un pigiama caldo, perché là sotto fa freddo. Il pigiama l'ho già preparato».

Gemellaggio

Mariuccia Vezzoli

Quest'anno, nella primavera scorsa, si è completata l'esperienza del gemellaggio tra il coro Skrivanek (Rep. Ceca) e il coro dell'I.C. "Don Beretta" di Paina di Giussano. I ragazzi italiani hanno restituito la visita al coro Skrivanek (ospitato presso le loro famiglie nella primavera del 2009), recandosi a Suchdol Nad Odrou (paese situato nella parte Nord Est della Moravia) ospitati a loro volta dalle famiglie del coro Skrivanek dove hanno trascorso una settimana tutti insieme e insieme si sono esibiti in alcuni concerti: a Ostrava, a Suchdol Nad Odrou e a Fulnek.

L'esperienza del gemellaggio tra il coro dell'I.C. "Don Beretta" di Paina di Giussano e il coro Skrivanek di Suchdol Nad Odrou ha concluso un periodo importante che ha visto partecipi tutti indistintamente, ma soprattutto gli studenti italiani e cechi. I ragazzi hanno studiato insieme e l'amicizia nata fra loro porterà sicuramente buoni frutti in futuro aiutandoli con la musica nella loro crescita. Questo gemellaggio ha rappresentato per tutti, ragazzi e adulti, italiani e cechi, alunni, genitori, docenti e non docenti, un momento altamente significativo, un'esperienza che può sicuramente definirsi unica e di un valore altamente educativo. Ringraziamo in modo particolare il Maestro Pozzoli per aver creduto e sostenuto sempre questa iniziativa. Un grosso grazie da parte nostra va a tutte le persone che si sono tanto adoperate per la buona riuscita dell'iniziativa, soprattutto alle famiglie degli studenti (italiani e cechi) per aver accolto e partecipato attivamente al progetto e per la massima disponibilità e solidarietà mostrata.

La settimana è passata troppo in fretta, ma sappiamo che questa esperienza non finisce qui, ci ritroveremo ancora insieme a Paina di Giussano dal 10 al 16 aprile 2011. Arrivederci Skrivanek, alla prossima primavera!

Italské děti v České republice

Zuzana Šimunková, sbormistr

Ve dnech 26. 4.– 1. 5. 2010 se uskutečnil druhý reciproční pobyt pěveckého sboru I.C." Don Rinaldo Beretta" Paina di Giussano (It) a Dětského pěveckého sboru Skřivánek Suchdol nad Odrou (ČR). Tentokrát navštívily italské děti ČR, Městys Suchdol nad Odrou.

Italské děti byly ubytovány v rodinách Skřivánků, dospělí měli ubytování v Penzionu Poodří. Během tohoto týdne jsme chtěli našim milým hostům ukázat to nejzajímavější, seznámit je s historií, současností a kulturou našeho kraje. Navštívili jsme zříceninu hradu Helfštýn, Technické muzeum v Kopřivnici, Štramberskou trúbu a ZOO Ostrava. Oba sbory společně uspořádaly koncert v Suchdole nad Odrou, v Jeseníku nad Odrou, ve Fulneku a v Ostravě. Sbor byl také slavnostně přijat starostou Městyse Suchdol nad Odrou. Večer probíhaly společné programy plné her a dovádění při hudbě.

Týden uběhl jako voda a při loučení v deštivém počasí se na našich tvářích objevily slzičky. Byl to nádherný týden plný nezapomenutelných okamžiků a už teď se velmi těšíme, až přijedeme za našimi kamarády do Itálie my, Skřivánci.

Bilingvní česko-italská výchova

Marie Bartošová

MOTIVACE K BILINGVNÍ VÝCHOVĚ

Ve své bakalářské práci nazvané Postoje českých rodičů k bilingvní (česko-italské) výchově, jsem se zaměřila nejen na problematiku bilingvismu, ale především na bilingvní výchovu z pohledu rodičů. Při studiu odborné literatury z oblasti bilingvní výchovy jsem zjistila, že některým oblastem se autoři věnují více a některým méně. Nejvíce popisovanou kategorií byly pochopitelně strategie bilingvní výchovy. Daleko menší pozornost byla věnována motivacím rodičů a jiným faktorům, které hrají roli při rozhodování rodičů, zda své dítě vychovávat bilingvně. Cílem mé bakalářské práce bylo tedy především zjistit, jaké jsou motivace, které vedou rodiče k rozhodnutí vytvořit či nevytvořit bilingvní rodinu, přičemž jsem se zaměřila na motivace českých rodičů. Dalším cílem bylo zjistit, jak rodiče přistupují k bilingvní výchově a jakým způsobem hodnotí jazykové kompetence svých dětí.

Svůj kvalitativní výzkum jsem založila na sedmi polostrukturovaných rozhovorech s otevřenými otázkami, přičemž většinou informátorů jsem kontaktovala prostřednictvím Spolku krajanů a přátel České republiky v Miláně, kterým bych tímto chtěla ještě jednou velmi poděkovat za jejich účast.

V souladu se svým hlavním cílem jsem se při interpretaci dat zaměřila na kategorie v oblasti motivací, které vedou české rodiče k předání českého jazyka a vytvoření bilingvní rodiny, a motivací, které vedou české rodiče k rozhodnutí preferovat jeden jazyk a bilingvní rodinu nevytvořit. S ohledem na problematiku bilingvismu bych se s vámi chtěla podělit o svá zjištění týkající se motivací, které vedou k vytvoření bilingvní rodiny, tedy v mé bakalářské práci části nazvané motivace k předání českého jazyka.

Jednou z nejčastějších motivací k vytvoření bilingvní rodiny, kterou informátoři uváděli v mém výzkumu, byla přirozenost mluvit na děti svou mateřštinou. Důvodem této motivace nebyla ani tak lepší jazyková vybavenost, neboť sami informátoři jsou bilingvní, ale především citový vztah k dítěti. Rodiče si uvědomovali, že jen v mateřském jazyce mohou mít s dítětem tak blízký vztah, tak silné citové pouto.

Další velmi důležitou motivací, kterou informátoři sdělovali, byla komunikace s rodinou v Čechách. Informátoři chtěli, aby se jejich děti mohly domluvit se svými prarodiči a příbuznými nejen za účelem běžné komunikace, ale i za účelem předání zkušenosti starší generace mladším, předání rodinných příběhů a tradic. Prarodiče by to zároveň těžce nesli, kdyby se nemohli domluvit se svými vnoučaty.

Velmi častou motivací, která určovala výběr jazyka při jazykové výchově, bylo pojetí jazyka jako média, jehož prostřednictvím chtěli informátoři předat dětem svou kulturu, svůj kladný vztah k rodné zemi, svou hrdost na svůj český původ nebo také svůj dobrý vztah k mateřskému jazyku, který považují za velmi bohatý. Informátoři si uvědomovali, že porozumět hodnotám, postojům a jevům je kompletně možné jen skrze jazyk dané země.

Všichni mí informátoři měli k bilingvismu velmi pozitivní přístup a shodli se na tom, že dítěti přináší mnoho výhod. Hlavní zmiňovaná výhoda se samozřejmě týkala jazyků. Dítě si osvojí dva či více jazyků přirozenou cestou, v podstatě "zadarmo" a navíc již od útlého dětství, kdy se jazyky učí nejsnadněji. Navíc z pohledů informátorů mají bilingvní děti pozitivní přístup k jazykům a snáze si později osvojují další jazyky.

Bilingvní děti jsou podle nich všeobecně více stimulovány poznávat a učit se další věci a i jejich kognitivní schopnosti jsou rozvinutější. Jako další výhodu uváděli informátoři velmi často rozšíření obzorů: děti se naučí dva (či více) jazyky, poznají dvě (či více) kultury a zjistí, že existují různé přístupy, různé pohledy na věc a velmi brzy si uvědomí, že svět je velmi pestrý a různorodý.

Zvláštní motivací, která se nevyskytovala v žádné literatuře, ze které jsem čerpala, byla neznalost italských zdrobnělých slov při kontaktu s malými dětmi. V odpovědích informátorek často zaznělo, že nevěděly, jak by se měly na malé děti v italštině obracet, neznaly italská říkadla, ukolébavky, či písničky, a zároveň si uvědomovaly, že tato "zdrobněla mluva" je také vyjádřením jejich bližšího vztahu k dítěti.

Ze svého výzkumu jsem zjistila, že motivace jsou velmi podstatným faktorem bilingvní výchovy a mohou se u rodičů v průběhu času změnit podle okolností a situace, ve které se rodina nachází. Nicméně jen pokud jsou rodiče dostatečně motivováni, tak dokáží vynaložit všechno to úsilí, které je potřeba, aby v bilingvní výchově vytrvali.

Due scuole

Lucie Ferretti

Ciao!

Mi chiamo Lucie e sono per metà ceca (mamma) e per metà italiana (papà). Ho 14 anni, quasi 15, e vorrei raccontarvi qualcosa su com'è essere bilingui... così avrete la possibilità di capire che è solamente un vantaggio.

Per me conoscere due lingue è un enorme vantaggio: in Italia insegno ai compagni le parolacce ceche, in Rep. Ceca quelle italiane....Scherzi a parte, conoscendo perfettamente due lingue completamente diverse ho molte risorse... per esempio, quando sono arrabbiata e voglio che nessuno capisca ciò che sto dicendo (tranne mamma e fratello) o quando voglio esprimermi, ma ho paura di farlo... anche quando si tratta di far arrabbiare qualcuno.
Ovviamente, durante i primi anni non ero certo contenta di essere "quella che arriva più tardi e va via prima", nella scuola italiana, o quella che ''è venuta a vederci, ma tanto tra qualche giorno se ne va'', nella scuola a Netvořice... poi, la mia "diversità" mi ha reso speciale ed unica e sono contenta.

In breve, ecco le due scuole che ho frequentato:
1) La scuola media italiana: tre anni in una classe a cui mi sono affezionata tanto, dove tutti i compagni mi hanno voluto bene, mi hanno sostenuto, incoraggiato e aiutato.

2) La scuola elementare ceca, a Netvořice: nove anni, anch'essi trascorsi in una classe che mi ha accettato e voluto bene, nonostante la frequenza scarsa - tre mesi all'anno non sono molti – e mi ha sostenuto, aiutato e dato compagni, amici e professori.

Sicuramente in futuro mi servirà e sono contenta di averlo potuto fare in tutti questi anni. Sono contenta di aver avuto due classi che mi hanno voluto bene e che mi hanno sostenuta in tutto questo tempo, soprattutto perché ho avuto molti amici che spero manterrò nel tempo. Questo anno infatti terminerò questa mia esperienza ''biscolare'' nella scuola di Netvořice e frequenterò il liceo italiano che quest'anno ho cominciato.

Un motivo del perché mi piaccia conoscere due lingue è lo studio della storia: studiare lo stesso argomento in due lingue e in due Paesi diversi è come vederlo da sopra due torri diverse, opposte, alleate e nemiche contemporaneamente. E' come se all'inizio le due torri non si accorgessero quante cose hanno in comune, di come sono simili, e di conseguenza non riuscissero a capirsi, a comprendersi, a conoscersi. Poi, d'un tratto, ecco l'anello che collega le due torri, la parola, la frase, che fa loro capire che in fondo in fondo sono uguali, che hanno tante cose in comune, che sono alleate e non nemiche.

Per fare un esempio: abbiamo studiato la Guerra dei Trent'anni, sia in Italia, che in Reppublica Ceca, ma in tempi diversi. All'inizio non avevo capito cosa stessimo facendo, ma con il tempo l'ho capito. E infatti ritrovavo e riconoscevo, a poco a poco, tutti i dettagli che avevo già studiato, tutte le informazioni ripetute, tutto ciò che già sapevo e che mi è bastato tradurre, senza dovermelo ristudiare. Mi è piaciuto perché è stato come ritrovare un amico, qualcosa che già conosci e non sapevi di aver ritrovato.

Ringrazio per questa possibilità i miei genitori: per avermi "sorretto" nei periodi di tristezza, per avermi invogliato ad andare a scuola a Netvořice anche quando non ne avevo nessuna voglia, per aver investito tempo, fatica e soldi in viaggi, libri e tutto quanto mi è sempre servito. Senza la possibilità che ho avuto infatti non sarei stata quella che sono ora e non sarei qui a parlarne.

Dvě školy

Dobrý den!

Jmenuji se Lucie a jsem napůl Češka (maminka) a napůl Italka (tatínek). Je mi 14 let, téměř 15, a chci vám říct něco o tom, jaké to je mít dva mateřské jazyky ... pochopíte, že to je jen pozitivní !

Pro mě je znát dva jazyky obrovská výhoda: v Itálii můžu učit spolužáky české nadávky, ty v České republice ty italské ....

Teď ale vážně, znát dokonale dva zcela odlišné jazyky ma mnoho výhod ... Například, když jsem rozzlobená a chci, aby mi nikdo nerozuměl (kromě maminky a bratra), nebo když chci něco říct, ale bojím se to udělat ... protože nechci někoho urazit.

Samozřejmě, během prvních let jsem nebyla ráda, že jsem "ta, která přijde později a odejde dříve," v italské škole," nebo "ta, co k nám přišla, ale za pár dní zase odejde" ve škole v Netvořicích ... Později jsem pochopila, ze moje "jinakost" ze mě dělá někoho zvláštního a jedinečného a jsem spokojená.

Stručně řečeno, toto jsou dvě školy, do kterých jsem chodila (a ještě letos chodím):

1) italské školy (elementare + media) především Scuola media na tři roky, kde jsem byla ve třídě, která mi fandila a kde mě všichni spolužáci podporovali a pomohli.

2) Základní devitiletá škola Netvořice: devět let ve třídě, která mě přijala a měla ráda, i přes to málo času, který jsem tam trávila - tři měsíce v roce není mnoho. Podporovali mě a pomohli mi jak spolužáci, tak učitelé .

Určitě mi tyto zkušenosti v budoucnu pomohou a jsem ráda, že jsem takto strávila všechna ta léta.

Bylo hezké mít dvě třídy, které mne milovaly a podporovaly celou tu dobu. Zejména proto, že jsem měla mnoho přátel, které si, doufám, udržím i v budoucnu. Letos završím tuto zkušenost, protože končím 9.třídu v Netvořicích a začala jsem střední školu v Itálii.

Jedním z důvodů, proč se mi líbí dvojjazyčné studium je historie: učit se stejný předmět ve dvou jazycích a dvou zemích znamená často dvě odlišná hlediska. Je to jako pohled ze dvou věží, na začátku si člověk neuvědomí, kolik věcí mají společných, jak jsou si podobné. Pak náhle narazí na detail, který spojuje oba pohledy, může to být slovo nebo věta, která spojí obě hlediska. V závěru pochopíte, že mají mnoho společného, že jsou spojenci a ne nepřátelé.

Studovali jsme například třicetiletou válku jak v Itálii tak v Čechách, ale v různých obdobích. Zprvu jsem si neuvědomila, co se to učíme, až časem jsem to pochopila. Složila jsem si kousek po kousku všechny detaily, které jsem již studovala a tak jsem si mohla jen přeložit veškeré informace, které jsem už věděla. Líbilo se mi to, protože to bylo jako potkat přítele, kterého jste dlouho neviděli.

Děkuji za tuto příležitost mým rodičům, za to, že mě podporovali v dobách smutku a přesvědčili mě jít do české školy. Investovali jsme do toho všichni spoustu času, úsilí i peněz na cestování, knihy, vše, co jsem potřebovala, ale: STÁLO TO ZA TO !

Bez této možnosti bych dnes nebyla ta, kdo jsem a nevyprávěla bych vám o bilingvismu!

Sant'Ambrogio

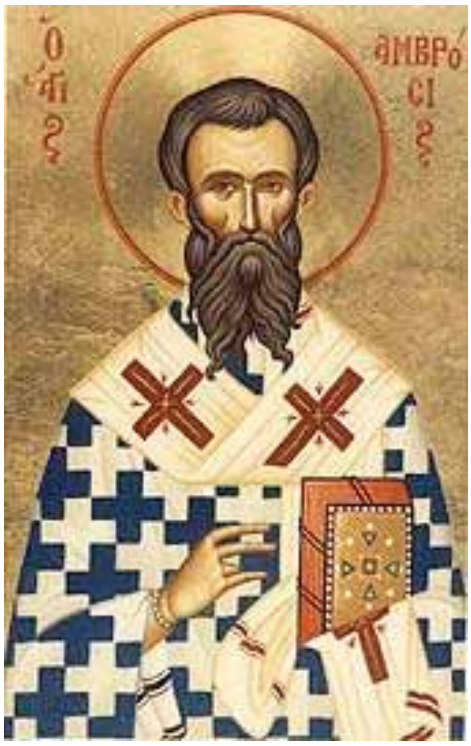

La storia di S.Ambrogio è particolarmentente iressante: Ambrogio, vescovo di Milano, nacque a Treviri nelle Gallie, dove il padre, cittadino romano, era prefetto. Terminati gli studi a Roma , ricevette dal prefetto Probo l'incarico di recarsi a Milano come governatore della Liguria e dell'Emilia.

Proprio in quel tempo morì il vescovo ariano Aussenzio ed il popolo si trovò in discordia sulla scelta del successore. Ambrogio si recò allora, come era dovere della sua carica, alla chiesa, per sedare il tumulto: qui parlò a lungo della pace e del bene della nazione e con tale capacità persuasiva che il popolo lo acclamò vescovo all'unanimità. Di fronte al rifiuto e alla resistenza di Ambrogio, il desiderio del popolo fu sottoposto all'Imperatore Valentiniano, che si mostrò ben contento che il vescovo fosse scelto tra i magistrati da lui nominati. Lietissimo fu pure il prefetto Probo che, quasi profetizzando, aveva detto ad Ambrogio al momento della partenza: «Va', e comportati non come giudice, ma come vescovo». Coincidendo pertanto la volontà dell'Imperatore col desiderio del popolo, Ambrogio venne battezzato (era infatti solo catecumeno), e iniziato ai riti sacri. Otto giorni dopo, precisamente il 7 dicembre 374, riceveva la consacrazione episcopale.

Divenuto vescovo, fu suo impegno difendere con coraggio la fede cattolica e i diritti della Chiesa, convertire alla vera fede molti ariani ed altri eretici; fra questi generò a Gesù Cristo Sant'Agostino, il grande dottore della Chiesa. Sollecito del bene di tutte le chiese, sapeva intervenire con grande energia e costanza; fu instancabile nell'adempiere i doveri del ministero pastorale, amministrando personalmente il battesimo a quasi tutti i candidati tanto che, dopo la sua morte, cinque vescovi riuscivano appena a supplirlo. Amò intensamente i poveri e i prigionieri: donò ai poveri e alla Chiesa tutto l'oro e l'argento che possedeva quando fu eletto vescovo; alla Chiesa donò pure i suoi terreni, destinandone il solo usufrutto alla sorella Marcellina, in modo da non serbare per sé cosa alcuna che potesse dire sua. Così, come soldato privo di impedimenti e pronto a combattere, si mise al seguito di Cristo Signore che «da ricco che era si è fatto povero per noi, perché diventassimo ricchi per mezzo della sua povertà».

Godeva con coloro che erano nella gioia, piangeva con chi era afflitto; ogni volta che qualcuno gli confessava i suoi peccati per riceverne la penitenza, piangeva a tal punto da indurre al pianto il penitente: si considerava infatti peccatore col peccatore. Dopo l'assassinio dell'Imperatore Graziano, si recò ripetutamente da Massimo, suo uccisore: poiché questi si rifiutava di fare penitenza, Ambrogio ruppe la comunione con lui. Così come proibì l'ingresso in chiesa all'Imperatore Teodosio, a causa della strage di Tessalonica finché non ebbe umilmente eseguita la penitenza da lui stesso imposta. Ambrogio ha lasciato opere e libri di grande valore. Logorato dalle grandi fatiche e dall'intensa cura della Chiesa di Dio, prima ancora di cadere ammalato predisse il giorno della sua morte. Onorato, vescovo di Vercelli, chiamato per tre volte dalla voce di Dio, accorse al suo capezzale portandogli il Corpo del Signore. Dopo essersi comunicato, pose le braccia in croce e consegnò la sua anima a Dio il 4 aprile dell'anno 397.

Ambrogio è Padre della Chiesa anche per gli Ortodossi e molto venerato anche all'est, il suo corpo è custodito nella cripta della Basilica di S.Ambrogio a Milano.

Oslavy svatého Ambrože, patrona Milána

Festa di Sant' Ambrogio a Milano

Růžena Růžičková Sanicola

Letošní oslavy svatého Amrože v milánské bazilice byly pro náš krajanský spolek zvláště významné, byli jsme pozváni, abychom se na nich, jako představitelé české komunity v Miláně, aktivně podíleli a předali milánskému kardinálovi Tettamanzimu, spolu s představiteli všech krajů Itálie a vybraných spolků v Miláně, dar pocházející z naší země. Je to symbolická slavnost. Svatý Ambrož se staral o lidi, kteří přijížděli do Milána z daleka a oni mu za to děkovali dary, typickými pro jejich domov.

Předali jsme dary, které skutečně reprezentují naši zem: křišťálové sklo, které se používá při mši během obětování. Tato část mše bývá pro mnohé nesrozumitelná. Čtení z bible a kázání můžeme snadno pochopit, ale pak začíná část, která se nazývá eucharistie a ta je opravdu záležitost srdce a víry. Katolíci věří, že to, co se událo během poslední večeře, se opakuje při každé mši. Ježíš vzal chléb, rozlámal ho a dal kousek každému z dvanácti apoštolů a řekl jim, že to je jeho tělo, které bude ukřižováno za všechny lidi a že i oni se mají naučit obětovat se pro druhé. Potom vzal do ruky kalich s vínem a řekl, že to je jeho krev, kterou prolije za hříchy světa. Tento chléb (dnes se používají hostie) a toto víno se přináší slavnostně na oltář jako dary. Symbolizuje to spoluúčast věřících na oběti Krista a kněz to potvrdí slovy: "je to plod země a lidské práce".

Pokusila jsem se vysvětlit něco z tajemství víry, ale jako každé tajemství, nám může zůstat i nadále skryté. Můžeme však společně pomyslet na naši původní vlast a přát jí, aby se i tam rozšířily ty křesťanské hodnoty, které jsou základem důstojného soužití všech lidí. Respekt, pomoc potřebným, ochrana života a životního prostředí, boj s korupcí - to jsou jen některá témata, na kterých se shodnou věřící, i nevěřící.

Nella Repubblica Ceca non esiste la tradizione di scegliere un santo come protettore della propria città, ma in Boemia si venera san Venceslao e in Moravia i santi Cirillo e Metodio, si festeggia poi Jan Hus ed altri personaggi importanti per la nostra storia religiosa. Nell'anno in corso, la festa di Sant'Ambrogio coincide con la ricorrenza di San Nicola che, particolarmente caro alla nostra Associazione, dato che da più di 15 anni organizziamo la festa di San Nicola.

C'è di più quest'anno. Per Sant'Ambrogio siamo stati invitati a partecipare attivamente alla liturgia vespertina celebrata in Basilica di Sant'Ambrogio a Milano e abbiamo portato i doni all'altare. Sant'Ambrogio accoglieva tutta la gente che veniva a Milano da lontano e le comunità di tutte le Regioni italiane portano oggi in omaggio i prodotti della loro terra in segno di ringraziamento. Noi, grazie alla Famiglia Borla, abbiamo potuto donare i contenitori per gli Oli Santi in cristallo di Boemia, che vengono usati per la vita Cristiana, Battesimo, Cresima, Ordine, Unzione dei Malati, e le ampolle per l'acqua e il vino che serviranno per l'offertorio durante la Messa in una nuova Chiesa della Diocesi.

Durante la Celebrazione del 6 dicembre, il Cardinale Dionigi Tettamanzi di Milano, ha rivolto alla Città il suo messaggio nel quale ha parlato molto anche degli stranieri che vivono a Milano. È stato un momento importante, in cui cristiani e no ci siamo sentiti uniti nel cuore di Milano a chiedere al Santo Patrono di compiere il bene per la nostra città in cui viviamo. È bello sentirci sempre di più parte attiva della Comunità dei Milanesi.

Akce pro děti

MALOVANÁ VAJÍČKA V MILÁNU

28. března, poslední neděli před Velikonocemi, jsme si s našimi dětmi připomněli snad nejoblíbenější českou velikonoční tradici: zdobení vajíček. V tento den, kterému se také říká Květnová, nebo Palmová něděle se v křesťanské tradici slaví památka vjezdu Krista do Jeruzaléma. V Čechách se podle tradice světí kočičky - jívové proutky. V některých krajích věří, že by měl mít tento den člověk na sobě něco nového - aby ho nepokakal (nebo mu neublížil) beránek. Všichni Italové dobře znají svěcené palmové listy, které si vzájemně vyměňují s přáním všeho dobrého. Ale malování vajíček zde nikdo neznal.

Setkání jsme uspořádali v prostorách CHIAMAMILANO v centru Milána a zúčastnily se ho nejen české děti, ale i zájemci z řad Italů. Některá vajíčka se opravdu podařila, jiná méně, ale všechny děti (i mnozí dospělí) z nich měli radost.

Per i bambini

UOVA COLORATE A MILANO

28. marzo 2010 - UOVA COLORATE: un laboratorio dove tutti i bambini e i loro genitori hanno decorato le uova di Pasqua secondo la tradizione della Repubblica Ceca. L'uovo decorato o dipinto (kraslice) è il simbolo della Pasqua ceca. Secondo la tradizione le uova sono decorate dalle ragazze per essere poi donate ai ragazzi il Lunedì di Pasqua. Esistono moltissime tecniche per decorare le uova e si usano diversi materiali (la cera d'api, la paglia, fieno, gli acquarelli, la buccia di cipolla e anche delle figurine adesive). Non ci sono limiti nel creare uova graziose e colorate, vengono decorate sia dalle mani di artigiani sia dalle manine dei bambini.

16.05.2010
NEDĚLNÍ PIKNIK S DĚTMI ALIAS DĚTSKÉ ODPOLEDNE S PIKNIKEM

…….a ještě jedno jarní setkání, před odjezdem na prázniny.

Drakiáda 2010

Parco Nord Milano 26.09.2010

Při letošní Drakiádě jsme měli velké štěstí s počasím, méně už s větrem……bylo totiž naprosté bezvětří po celé odpoledne. Nedostatek větru jsme ale nahradili rychlostí při běhu těch odvážlivců, kteří "pouštěli" draka. Výsledný obrázek neodpovídal příliš ladovské idylce, kdy stojící děti hledí na vznášející se draky, spíše to připomínalo závodníky při sprintu, kteří si omylem zapomněli v ruce draka. I přesto můžeme říci, že se Drakiáda vydařila, byla totiž spojená se skvělým piknikem a příjemnou společnos-

tí. Účast byla hojná, sešlo se nás 30 dospělých a 21 dětí ve věku od dvou měsíců do 17 let, k tomu i jeden pes. Sluníčko svítilo, i přes vytrvalé deště předchozích dnů bylo na trávníku sucho, sladké i slané dobroty připravené českými maminkami ocenili všichni přítomní. Děti běhaly, lezly po stromech a nakonec i hrály karty. Maminky, několik odvážných tatínků a dvě babičky příjemně konverzovali a kochali se pohledem na zeleň a potomstvo. ……prostě příjemné odpoledne.

Určitě budeme podobné akce opakovat, abychom utužovali naše "spolkové" vztahy a vyměnili si názory na spoustu věcí ze života.

Pavla Suchánková

Mikulášská besídka

28.11.2010

Předvánoční setkání, Mikulášská besídka 28.11.2010

A jako již tradičně, na závěr roku jsme se opět sešli s Mikulášem, anděly a čerty, které jsme letos představili i Honorárnímu konzulovi. Děkujeme všem maminkám, které se podílely na přípravě a těšíme se na viděnou opět za rok.

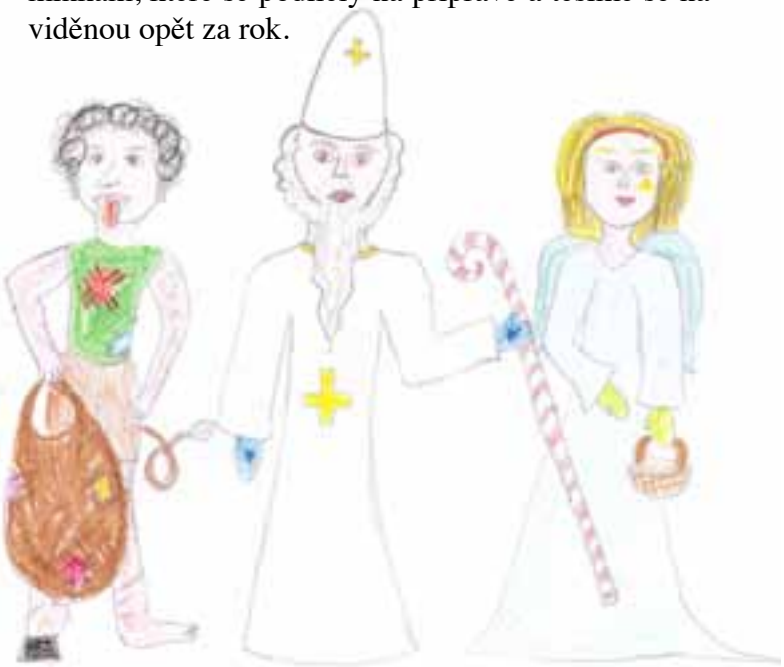

Presepi Cechi

Bellissimo documentario "PRESEPI MECCANICI CECHI", diretto da Petr Kaňka e ideato di Miloslav Hirsch, direttore dell'Istituto Culturale Ceco è stata proietatto presso NEGOZIO CIVICO Chiamamilano a pocchi giorni da Natale.

Dalla presentazione di Petr Kaňka

„Impossibile contare quanti sguardi al mondo si volgono alla vigilia di Natale verso il bambinello del presepe..... Questo documentario vi darà l'opportunità di soffermare i vostri sguardi su quattro eccezionali opere di presepisti cechi. Situati in varie località della Boemia, sono strettamente legati alla tradizione ceca del Natale, a un'immagine popolare della spiritualità del mondo, ed esprimono una religiosità essenziale che supera la cornice del culto cristiano".

Il presepe meccanico di Jachym Metelka fu creato negli anni 1883-1919. Riflette la dolcezza e la pace interiore dell'autore. Metelka rappresenta chiaramente, in consonanza con la visione cristiana, il corso del mondo dominato da un potere arrogante, impressionato dal re Erode, cui è venuto ad opporsi il Figlio dell'uomo, nato sulla paglia in una mangiatoia.

Il presepe meccanico di Probost vide la luce in una fattoria: a partire dagli anni 60 del XIX secolo Probost, proprietario terriero di Trebechovice, abbandonò l'agricoltura per dedicarsi completamente alla costruzione di quest'opera. Suo aiutante fu un vagabondo sordo (il falegname Kapucian). Per questo presepe, che sarabbe poi diventato famoso in tutto il mondo, nel 1906 gli fu conferita la medaglia d'oro alla Mostra dei maestri di Chrast u Chrudimi. Delle quattro opere, quella di Probost è probabilmente la più strettamente legata al suo creatore.

Il presepe di Kryza può vantare l'onore di essere entrato, con le sue quasi duemila statuine, nel Guiness dei primati. Si narra che il mastro calzolaio Tomas Kryza di Jindrichuv Hradec vi si dedicò perchè rimasto affascinato dal primo presepe che aveva visto nell'angusto spazio del campanile dove suo zio lavorava come custode. Era un uomo molto laborioso e religioso. Il genius loci della città finì per dargli l'ispirazione. L'architettura del presepe è di fantasia, ma negli edifici che ospitano gli artigiani gli strumenti di lavoro ricalcano fedelmente quelli in uso a cavallo tra i secoli XIX e XX.

Il presepe di Susice, realizzato da Titt e Svoboda, è la dimostrazione che, all'inizio di questo secolo, in Repubblica Ceca la tradizione presepiale è ancora viva. Alla fine del documentario sono gli stessi autori a comparire: il loro contributo è aperto e spontaneo, non si perde ne pathos della fede ma è la testimonianza del desiderio di non deludere le aspettative delle persone e di dare serenità all'anima.

La cinepresa riprende l'intagliatore Titl all'interno della sua bottega di Horska Kvidla, immersa in uno scenario invernale. Più delle stesse parole dell'intagliatore, sono le sue abili mani a sottolineare la volontà di realizzare questo desiderio. Per Pavel Svoboda è importante conservare la tradizione dei doni portati a Gesù dalle persone umili provenienti da tutta la regione, i quali testimoniano della varietà dell'artigianato e della sua bellezza. Per questo nella monumentale opera dei due autori sono raffigurati moltissimi mestieri, anche quelli ormai scomparsi.

Nel documentario l'eccezionale fotografia è accompagnata dalla splendida musica dei canti di Natale e dalle magistrali composizioni del grande musicista ceco Adam Michna di Otradovice (1600-1676), cui percorso di vita è strettamente connesso con la realtà di Jindrichuv Hradec.

INFORMAZIONI UTILI

Consolato Onorario della Repubblica Ceca

Via Giovanni Battista Morgagni 20 - 20129 Milano
Telefono +39 02 871 582 81/73
Telefax +39 02 700 559 618
E-mail: milano@honorary.mzv.cz

ORARIO DI APERTURA:

martedì - dalle ore 09:00 alle ore 12:00
mercoledì - dalle ore 09:00 alle ore 15:00
giovedì - dalle ore 12:00 alle ore 15:00

SERVIZI CONSOLARI:

- Richiesta certificati anagrafici per i cittadini Cechi
- Richiesta certificato penale per i cittadini Cechi
- Richiesta nulla osta per il matrimonio
- Iscrizione di atti nell'anagrafe della Repubblica Ceca
- Legalizzazione delle firme, traduzioni e copie
- Passaporti d'emergenza
- Dichiarazioni consolari
- Aiuto ai cittadini Cechi nelle situazioni d'emergenza
- Sportello famiglia
- Sportello impresa

Istituto culturale ceco di Milano

Via Giovanni Battista Morgagni 20 - 20129 Milano
Telefono +39 02 29 41 12 42
E-mail: ccmilan@czech.cz
www.czechcentres.cz/milan

V návaznosti na Rozhodnutí ministra zahraničních věcí č.25 ze dne 1.listopadu 2010 sdělujeme, že:
- k 30.11.2010 ukončí konzulární oddělení při ZÚ v Římě nabírání žádostí o víza do 90 dní,
- k 31.12.2010 ukončí konzulární oddělení při ZÚ v Římě přijímání žádostí o udělení víza k pobytu nad 90 dní a o povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu.

Od 1.1.2011 bude vízová agenda zpracovávána v regionálním centru ve Vídni:

Tel: 00431/899958-0 nebo 00431/89958148

P.F. 2011

Milí přátelé,

dovolujeme si Vám popřát úspěšný rok 2011 a poděkovat všem těm, kteří nás v letošním roce podpořili. Doufáme, že se nám bude i nadále dařit prezentovat v Milánu naši zem a její kulturu, podporovat vzájemná přátelství mezi krajany a že mezi námi uvítáme další nové členy .

Při této příležitosti bychom Vám rádi připoměli, že veškerá činnost krajanského spolku je založena na dobrovolné aktivitě jeho členů a přátel a proto potřebujeme nejen vaši morální podporu, ale i materiální pomoc. Nezapomeňte proto zaplatit členský příspěvek, přispějete tak vyrázně k pokračování a zlepšování aktivity našeho spolku.

Členský přispěvek na jeden rok:

ŘÁDNÝ ČLEN	15 euro
ČLEN PODPOROVATEL	25 euro

Těšíme se, že se budete i nadále účastnit akcí našeho spolku.

Se srdečným pozdravem,

výbor SKPČR.

Cari amici,

Nella speranza di poter continuare a presentare a Milano il nostro Paese, di promuovere le nuove amicizie tra i connazionali Cechi e di accogliere tra di noi numerosi nuovi membri, Vi auguriamo un felice anno 2011 e ringraziamo tutti coloro che quest'anno hanno contribuito allo sviluppo della nostra Associazione.

Cogliamo l'occasione per ricordarvi che le attività dell'Associazione sono il frutto del lavoro volontario dei soci che hanno però bisogno non solo del vostro fedele sostegno morale ma anche di un vostro sostegno materiale. Vi preghiamo perciò di non dimenticare di versare la vostra quota sociale annuale per permettere all'Associazione di continuare il suo operato.

Quote associative annuali:

SOCIO ORDINARIO	euro 15
SOCIO SOSTENITORE	euro 25

Con la speranza di vedervi numerosi prossimamente, vi salutiamo cordialmente.

Comitato dell' Associazione.

SPOLEK KRAJANŮ A PŘÁTEL ČESKÉ REPUBLIKY

ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA
201 29 Milano – Via G. B. Morgagni, 20 – Tel.: + 39 339 1289631 – e-mail: czassoc@tiscali.it

SPOLEK KRAJANŮ A PŘÁTEL ČESKÉ REPUBLIKY (SKPČR) byl založen 6.5.1994 v Milánu s cílem sdružovat krajany a přátele České republiky, kteří trvale či přechodně žijí v Lombardii.

Hlavním posláním SKPČR je, v souladu se stanovami, rozvoj činností směřujících ke vzájemnému poznávání české a italské reality, s převážným zaměřením na udržování a rozvíjení národního povědomí, kulturních a historickych tradic České republiky. V souladu s těmito cíly organizuje SKPČR pro své členy a přátele aktivity různého druhu (výstavy, koncerty, prezentace, apod.), často ve spolupráci i s jinými organizacemi. SKPČR se věnuje také dětem, organizuje pro ně zábavná sportovní setkání a každoročně pořádá předvánoční Mikulášskou besídkou.

Veškerá činnost spolku je založena na dobrovolné aktivitě jeho členů a přátel. Velice bychom proto ocenilia Vaši morální podporu a konkrétní pomoc. Nezapomeňte zaplatit členský přispěvek, přispějete tak k pokračování a zlepšování aktivity našeho spolku.

Členský přispěvek na jeden rok: **15 Euro**

Se srdečným pozdravem,
výbor SKPČR.

POZNÁMKA:
členský příspěvek může být zaslán bankovním převodem na ucet SKPCR. IBAN: IT 25 K 01030 01653 000000042255, Intestatario: ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA, Monte dei Paschi di Siena, Via Plinio 14, 20129 Milano

L'ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA è stata costituita a Milano il 6 maggio del 1994 con l'intento di unire i connazionali e gli amici della Repubblica Ceca che vivono in Lombardia.

Lo statuto dell'Associazione prevede che sia compito dell'Associazione, sviluppare "le attività dirette alla conoscenza reciproca della realtà ceca e italiana". L'obiettivo principale è di diffondere e mantenere la conoscenza storico-culturale della Repubblica Ceca attraverso l'organizzazione, per soci e amici, d'iniziative di vario genere: mostre, concerti, presentazioni ecc, spesso in collaborazione con altre organizzazioni. L'Associazione raduna i bambini per pomeriggi sportivi, incontri e ogni anno, prima di Natale, organizza la tradizionale festa di San Nicola.

Tutte le attività dell'Associazione sono il frutto del lavoro volontario dei soci che hanno però bisogno non solo del vostro fedele sostegno morale ma anche, di un vostro sostegno materiale. Vi ricordiamo perciò di di versare la vostra quota sociale annuale per permettere all'Associazione di continuare il suo operato.

Quote associative annuali: **15 Euro**

Comitato dell'Associazione.

NOTA:
quota sociale annuale può essere versata tramite bonifico bancario sul c/c: BAN: IT 25 K 01030 01653 000000042255, Intestatario: ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA Monte dei Paschi di Siena, Via Plinio 14, 20129 Milano

ČESKÁ LINKA

ČASOPIS SPOLKU KRAJANŮ A PŘÁTEL ČESKÉ REPUBLIKY
RIVISTA DELL‘ ASSOCIAZIONE DEI CONNAZIONALI E DEGLI AMICI DELLA REPUBBLICA CECA

ročník 2010